

Arrest

nr. 273 118 van 23 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 augustus 2021 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2021.

Gelet op het arrest nr. X van de Raad van 17 november 2021 waarbij de partijen worden opgeroepen te verschijnen op de openbare terechtzitting van 15 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1987.

1.2. De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 10 februari 2015. Op 21 oktober 2015 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in. Op 7 juli 2016 en 24 augustus 2016 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 4 mei 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 21 november 2017 met nummer X worden zowel de erkenning van de vluchtelingenstatus als toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd.

Tegen dit arrest van de Raad tekent de verzoekende partij cassatieberoep aan bij de Raad van State. Bij beschikking van 1 februari 2018, met nummer X wordt het cassatieberoep niet-toelaatbaar verklaard.

Op 20 maart 2018 gaat de verzoekende partij in beroep bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Op 9 juli 2019 sluit de verzoekende partij een minnelijke beschikking met de Belgische Staat. De partijen komen overeen dat het CGVS een nieuw verzoek om internationale bescherming zal beoordelen na een rigoureuus onderzoek van al het door haar overgelegde bewijsmateriaal.

1.3. Op 30 oktober 2019 dient de verzoekende partij een nieuw verzoek om internationale bescherming in. Op 12 november 2020 wordt de verzoekende partij op het CGVS gehoord.

Op 6 juli 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Dit is de bestreden beslissing:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent afkomstig uit Medellin, (dep. Antioquia). Toen u twee jaar oud was, scheidten uw ouders. U woonde bij uw moeder, [M.O.S.A] ([...]), in de wijk El Pinal. Nadat uw moeder geruchten had opgevangen dat u en enkele schoolvrienden vermoord zouden worden, verhuisde u op 14-jarige leeftijd met uw moeder naar San Antonio de Prado, een wijk in de periferie van Medellin.

Het straatbeeld in San Antonio de Prado werd gekleurd door een criminele bende, genaamd ‘Sebastian’ naar de alias van haar leider. De bende hield zich bezig met misdaad en drugshandel. Voortdurend ondernamen zij pogingen om u te rekruteren, al sinds uw 15de levensjaar. De bende wilde dat u voor haar zou werken of dat u informatie zou doorgeven. U weigerde steeds. Bijna dagelijks vroegen zij u één van hen te vervoeren met uw motor. Omdat u bekendstond als een vinnige motorrijder, en dus uit de handen van de politie zou kunnen blijven, deed ‘El Beto’, de sicario (huurmoordenaar) van Barichara, de wijk in San Antonio de Prado waar u woonde, u het voorstel om als chauffeur voor de bende te werken. Uit angst voor represailles had u hem al twee keer met uw motor tot bij Robinson, alias Ruben Visar of ‘Visaje’, de leider van de bende in San Antonio de Prado en Itagüi, gebracht. U weigerde echter om als chauffeur voor hem te werken.

In 2011 leerde u een meisje kennen met wie u een kortstondige relatie had. Later had zij een relatie met ‘Visaje’. Zij werd door hem opgesloten en slecht behandeld. Na hooguit een maand keerde zij terug naar u. Zij vertelde u hoe zij door ‘Visaje’ werd behandeld. Bendeleden zagen jullie met elkaar praten. U was toen al verhuisd naar de naburige gemeente La Estrella, om onder het juk van de bende en haar voortdurende rekruteringspogingen vandaan te komen. ‘Visaje’ voelde zich bedrogen door het meisje, ook al had u daarna geen contact meer met haar. In uw omgeving ving u geluiden op dat hij u wilde vermoorden.

Op een dag in juni of juli 2011, toen u reeds in La Estrella woonde, was u op stap met vrienden in San Antonio de Prado. U was dronken en viel in slaap aan een tafeltje. Toen u wakker werd, werd u opgepakt door de politie wegens wapenbezit. U had nochtans nooit een wapen gehad. U weet niet hoe het wapen waarmee de politie u aantrof bij u was terechtgekomen. De volgende dag verscheen u voor de rechter. U vertelde de rechter wat u wist over ‘Visaje’. U wilde niet in de gevangenis belanden omdat daar huurmoordenaars actief zijn die u in opdracht van ‘Visaje’ zouden kunnen vermoorden omdat u na haar kortstondige relatie met hem nog gezien was met het meisje. Daarom aanvaardde u uw voorwaardelijke straf. Nog geen week later vernam u van de broer van uw vriend LCVC dat er in San Antonio de Prado één miljoen pesos werden uitgelooft aan de persoon die kon zeggen waar u zich

bevond. U gaat ervan uit dat de bende zich bedreigd voelde omdat zij dacht dat u informatie over haar aan de politie had doorspeeld. Bovendien was u uit de wijk verdwenen.

Op aanraden van uw moeder vertrok u meteen uit La Estrella. U en uw moeder begaven zich naar La China, een klein bergdorp in de gemeente Bello, nog steeds in het departement Antioquia, op anderhalf uur rijden van La Estrella, waar jullie een onderkomen vonden bij een nicht van uw moeder. U verbleef er ongeveer zes maanden.

In december 2011 reisde uw moeder naar België. U wilde met haar meereizen, maar in tegenstelling tot uw moeder werd uw visumaanvraag geweigerd. Op 2 december 2011, net voor haar vertrek, legde uw moeder een klacht neer tegen 'Visaje' bij het parket van Medellín. Op 31 januari 2012 diende zij een asielaanvraag in België. Zij riep de gevaarlijke situatie in waarin zij samen met u verzeild was geraakt. Op 22 november 2013 weigerde het Commissariaat-generaal haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 31 maart 2014 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing.

In januari 2012 trok u naar San Pedro de los Milagros, eveneens in het departement Antioquia, omdat u daar een mecanicien, Daniel, kende bij wie u in de garage aan de slag kon. Aanvankelijk ondervond u er geen problemen. Deze regio stond onder controle van de Urabeños, een rivaliserende bende van 'Sebastian'. In december 2012 of januari 2013 vertelde Daniel, met wie u een appartement deelde, dat hij benaderd was door enkele leden van de Urabeños, die jullie kenden uit het dorp en wiens motoren jullie herstelden. Zij vroegen hem om drugs te bewaren in jullie appartement. Uit vrees voor represailles durfde hij niet weigeren. U beseftte het gevaar en was dan ook niet opgezet met deze gang van zaken. U sprak 'El Chivo' aan, een bendelid dat u kende via uw werk in de garage, en zei dat de drugs uit het appartement verwijderd moesten worden. Toen dit de volgende dag nog steeds niet gebeurd was, stapte u naar de burgemeester, met wie u ook bevriend was. U legde hem uit dat u in een lastige situatie was terechtgekomen en dat u zowel de Urabeños als de politie vreesde. Hij bracht u naar de procureur van San Pedro de los Milagros. U vertelde haar dat u wilde getuigen in ruil voor bescherming. Niet veel later viel de politie binnen in uw appartement. Zij vonden de drugs en arresteerden Daniel. Ook al was hij evenzeer een slachtoffer van de situatie als u, mocht het niet blijken dat de informatie van u afkomstig was. Vervolgens legde u verdere verklaringen af over personen in het dorp die betrokken waren bij drugshandel en moorden. U vertelde over een afkickcentrum in El Tambo waar moordenaars van de bende zich schuilhielden. U zei wat u in de garage had opgevangen over een nakende moord.

In ruil voor uw informatie bood de procureur u bescherming aan. U werd naar Fredonia gebracht, waar u in een hotel gelegen naast het politiebureau werd gehuisvest. Na een onderzoek van vier maanden oordeelde het parket dat u geen nood had aan bescherming. Een reden werd u niet meegedeeld. Nochtans had u correcte informatie doorgegeven over de op til staande moord en het schuiloord van de moordenaar. U huurde nog ongeveer anderhalve maand een kamer in Fredonia. De politie vroeg u te helpen bij het ontmantelen van drugsbendes, maar aangezien u bescherming was geweigerd, wilde u hier niet van weten. Uw verstandhouding met de politie ging dan ook zienderogen achteruit. In die periode deed het gerucht de ronde dat de politie vertelde dat u iemand had aangegeven in San Pedro de los Milagros en dat er een prijs op uw hoofd stond in San Antonio de Prado. Vijftien dagen later werd u door een onbekende man aangevallen met een mes. Hij bracht u twee steekwonden toe. U bent ervan overtuigd dat dit het gevolg is van wat de politie rondbazuinde. De drugshandelaars en moordenaars in Fredonia waren immers verontrust dat u ook hen aan de galg zou praten. De politie bracht u naar het ziekenhuis. Vervolgens werd u opgeroepen om naar het politiebureau te gaan voor een confrontatie met de dader. De zaak werd afgedaan als een doodgewone schermutseling. De dader kwam er met een waarschuwing van af. De aanval, die in uw ogen een wraakactie was, zette u aan om daar te vertrekken.

Twee dagen na de aanval vertrok u naar Jardin, in het zuiden van het departement Antioquia. U huurde er een kamer en ging zo weinig mogelijk naar buiten. Na een drietal maanden kwam u op een dag uit de bank toen u werd benaderd door twee onbekende mannen. Zij staken u met een mes in de borst en bovenaan de rug. Ter verdediging nam u een stoel en haalde uit naar uw twee belagers. De feiten deden zich voor op een plein, vlakbij het politiebureau. De politie was meteen ter plaatse. Zij meende dat u de agressor was. Een agent greep u vast. U viel op de grond. Eén van uw belagers schopte nog tegen uw hoofd. De politie bracht jullie alle drie naar het ziekenhuis voor verzorging. Daarna zei u aan de politie dat u een klacht tegen hen wilde neerleggen. U wilde bescherming. De politie raadde u dit af. De twee personen die u hadden aangevallen waren namelijk actief in de drugshandel. Indien u een klacht tegen hen zou indienen, zouden er wraakacties kunnen volgen. Op aanraden van de politie verliet u Jardin. U nam contact op met uw vriend LCVC. Hij regelde voor u onderdak bij een collega van hem, David, en diens familie.

Aldus begaf u zich in september 2013 naar Bogota. David hielp u tevens aan een baan. U werkte er als verkoper in een gsm-winkel in een winkelcentrum.

De onzekerheid dat u vroeg of laat opgespoord zou worden door de bendes die u viseerden, zette u ertoe aan het land te verlaten. U verliet Colombia op 9 februari 2015. U nam het vliegtuig naar Spanje en reisde meteen door naar België, waar u de volgende dag aankwam. Op 21 oktober 2015 wendde u zich tot de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) en diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

In het geval van een terugkeer naar Colombia vreest u te worden gedood door de bende Sebastian enerzijds en door de bende Urabeños anderzijds.

U diende bij uw eerste asielaanvraag de volgende documenten in: uw internationaal paspoort; een kopie van uw identiteitskaart; een certificaat van nationaliteit, twee nieuwsartikelen, één over de bende 'Sebastian' en één over de bende 'Urabeños', ter illustratie van de onveilige situatie voor u in Colombia; een brief d.d. 9 juli 2015 van de burgemeester van San Pedro de los Milagros aan uw advocaat, meester MV, met betrekking tot uw getuigenis over drugshandel; een brief d.d. 24 juli 2015 van de procureur van San Pedro de los Milagros aan uw advocaat, meester MV, betreffende uw medewerking aan het parket als getuige; een certificaat van het parket van Medellin d.d. 31 juli 2015 waarin verklaard wordt dat desbetreffende rechtbank belast is met het onderzoek naar de dreigementen waarvan u het slachtoffer werd; enkele foto's van verwondingen die u hebt opgelopen, een begeleidend schrijven van uw advocaat, meester R, d.d. 13 oktober 2015; een brief d.d. 12 februari 2016 van de kliniek voor urologie aan dokter D. van de vzw Constats en een medisch verslag over u van de vzw Constats d.d. 20 juni 2016.

Op 4 mei 2017 ging het CGVS over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiervoor ging u op 6 juni 2017 in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). In het arrest van 21 november 2017 bevestigde de Raad de weigeringsbeslissing genomen door het CGVS. Vervolgens tekende u op 27 december 2017 een cassatieberoep aan bij de Raad van State (RvS), hetgeen echter niet-toelaatbaar werd bevonden bij wijze van ordonnantie op 1 februari 2018.

Op 20 maart 2018 diende uw raadsman een klacht in bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), waarin deze de Belgische Staat beschuldigt van het schenden van artikel 3 en artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). In haar beslissing van 12 december 2019 deelde het Hof mee dat het een minnelijke schikking had ontvangen waarbij u ermee instemde af te zien van elke verdere vordering tegen de Belgische staat met betrekking tot de feiten die aan uw verzoek bij het EHRM ten grondslag lagen, en waarbij de Belgische regering zich ertoe verbond te garanderen dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een eventueel nieuw asielerzoek van u opnieuw in behandeling zou nemen door middel van een grondig onderzoek van al het door u voorgelegde bewijsmateriaal, zowel met betrekking tot de algemene situatie in Colombia als met betrekking tot uw individuele situatie, teneinde het klaarblijkelijk ontbreken van een doeltreffend rechtsmiddel om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te klagen in geval van uw verwijdering naar Colombia te verhelpen.

Op 30 december 2019 diende u bij de DVZ een tweede verzoek om internationale bescherming in, waarbij u identiek dezelfde elementen inroept als bij uw initiële asielaanvraag.

Ter staving van dit tweede verzoek om internationale bescherming legde u de volgende nieuwe documenten neer: een karaktergetuigenis over u vanwege een vriendin d.d. 28 juli 2011 en een antwoorddocument van het Colombiaanse gerecht i.v.m. uw vraag om het land te mogen verlaten d.d. 26 december 2011.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

In de mate dat uw arts in het medisch rapport van de vzw Constats aanvoert dat u zich tijdens uw consultaties met hem in een toestand van psychisch lijden bevond, dat u constant op uw hoede was, dat u zeer snel sprak, dat u dikwijls verstrooid was, dat u emotioneel werd wanneer u aan traumatiserende gebeurtenissen moest denken en dat u te kampen hebt met nachtmerries, moet worden aangestipt dat deze vaststellingen niet van die aard zijn dat ze u niet in staat zou stellen om deel te nemen aan onderhavige procedure. Zo werd er u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud meegedeeld dat u steeds om pauze mocht vragen en dat u het onmiddellijk diende te melden, mocht er een bepaalde vraag onduidelijk zijn voor u (CGVS III, p.2). Tijdens het onderhoud zelf bleek bovendien dat u zeer

capabel was om vlot te antwoorden op de vragen en dat u in staat was om coherente verklaringen af te leggen. Bovendien werden bepaalde vragen waar nodig herhaald of geherformuleerd.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er wordt na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen noch een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk heeft gemaakt.

Ten eerste, voor wat betreft uw verklaring als zou u rond 2002 van El Pinal naar San Antonio de Prado zijn moeten verhuizen omwille van een moordpoging op u en een aantal schoolvrienden (CGVS II, p.4), dient vastgesteld te worden dat er reeds in het kader van de weigeringsbeslissing in hoofde van uw moeder geoordeeld werd dat deze feiten niet geloofwaardig zijn. Het CGVS wenst in deze te verwijzen naar de motivatie dienaangaande uit de weigeringsbeslissing van uw moeder: "U verklaart dat u in 2002, toen u in de wijk El Pinal in Medellín woonde, telefoon kreeg van een bendelid en dat deze persoon u vertelde dat het plan bestond om vijf studenten, onder wie uw zoon Ruben Dario, te vermoorden omdat zij niet wilden deelnemen aan de drugs- en wapensmokkel in de school (CGVS p.10). Doordat u in een andere wijk ging wonen, kon uw zoon aan de dood ontsnappen (CGVS p.18). De vier schoolgenoten van uw zoon werden vermoord (CGVS p.18). Aan deze verklaringen kan geen geloof worden gehecht. In eerste instantie legt u geen enkel document voor die deze verklaringen ondersteunt. Aangezien de ernst van de situatie – er werden vier scholieren vermoord – en uw verklaring dat het nieuws over deze gebeurtenis in de media is verschenen, doet het feit dat u geen enkel document voorlegt sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over dit incident (CGVS p.18). U legt bovendien wel een bundel nieuwsberichten en –artikels voor over andere incidenten en de algemene situatie in Colombia, waardoor het ontbreken van enig bewijs van uw verklaringen over de moord op de vier schoolgenoten van uw zoon nog meer in het oog springt. Het is daarnaast weinig aannemelijk dat u een telefoon ontvangt van een bendelid met de waarschuwing dat uw zoon en vier van zijn schoolgenoten zouden worden vermoord en dat u vervolgens nergens melding maakt van deze informatie om de dood van de vier schoolgenoten van uw zoon te voorkomen (CGVS p.10,18). Gevraagd of u na uw verhuis nog iets gehoord heeft in verband met de moord op deze jongens, verklaart u ontwijkend dat er voortdurend moorden in de wijk gebeuren (CGVS p.19). Deze verklaring komt weinig doorleefd over en staat in contrast met uw verklaring dat u psychologische problemen had omdat u de wijk verliet en geen acties ondernam om de dood van de andere vier scholieren te voorkomen (CGVS p.18). Het is weinig aannemelijk dat u in deze situatie niet meer interesse aan de dag zou gelegd hebben voor deze zaak." Deze beoordeling werd bevestigd door de RvV in het arrest nr. 121 998 van 31 maart 2014 dat stelt: "Aldus staat het aan verzoekster de moord op de vier studenten te adstrueren zeker gezien verzoekster zelf verklaarde dat hierover gerapporteerd werd in de media (gehoor p. 18) en verzoekster bovendien talrijke andere algemene krantenartikelen voorlegt. Dat "verzoekster vreesde van te worden blootgesteld, alsook haar zoon, aan represailles vanwege de leden van deze bende, in het geval dat ze poogde om de autoriteiten en/of betrokken andere studenten te waarschuwen" kan haar nalaten een beroep te doen op de Colombiaanse autoriteiten geenszins verschonen, laat staan haar nalaten de betrokken studenten in te lichten gezien dit zou gelijkstaan aan schuldig verzuim."

Verder dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen hieromtrent niet overeenstemmen met wat uw moeder beweerde: volgens u zouden er niet vier, maar twee schoolvrienden vermoord zijn (CGVS II, p.5). Echter, u staft uw beweringen evenmin. Dient voorts opgemerkt te worden dat de RvV in het arrest van 21 november 2017 terecht opmerkte dat indien u inderdaad enigszins betrokken was bij deze zaak, het wel zeer merkwaardig is dat u niet weet of uw twee schoolvrienden voor of na de kerst- en nieuwjaarsvieringen van 2002 vermoord werden. De RvV oordeelde voorts dat u, gelet op uw beweerde betrokkenheid, dan ook diende te weten of er een onderzoek werd ingesteld, of er een reactie van de school was gekomen en wie uw moeder inlichtte. Aangaande het door u in het kader van uw beroep neergelegde krantenartikel van 21 oktober 2002 uit "El País" over de stadsoorlog in Medellín oordeelde de RvV dat u hiermee niet in concreto aantoonde dat u toen werkelijk geviseerd werd, daar u ter terechtzitting stelde dat u noch de twee studenten genoemd worden. Aldus oordeelde de Raad in zijn kracht van gewijsde gegane arrest dat u niet aannemelijk had gemaakt dat u toen diende te verhuizen omdat u geviseerd werd. U brengt in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aan die de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze feiten kunnen doen ombuigen. Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat u in uw verzoekschrift van juni 2017 (p.8) uitdrukkelijk stelde dat deze feiten geen reden vormen waarom u thans vervolging vreest. Ook tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud liet u blijken dat u zelf van mening bent dat u omwille van dit voorval geen gevaar loopt in Colombia, maar dat u het enkel aanhaalde om aan te tonen dat u overal met bendes in aanraking bent gekomen (CGVS III, p.8).

Verder verklaarde u dat u in 2011 bedreigd werd door RV, de leider van de bende S. Hij zou u bedreigd hebben omdat u contact had gehad met uw voormalig liefje nadat zij kort daarvoor het vriendinnetje was geweest van 'Visaje' (CGVS I, p.13). Gevraagd naar haar naam, bleek u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud haar naam niet meer te herinneren. (CGVS I, p. 14). Dient hierbij vooreerst opgemerkt te worden dat er in het kader van uw beroep gericht tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS m.b.t. tot uw vorig verzoek, onder verwijzing naar het verslag van C vzw dd. 20 juni 2016, aangevoerd werd dat u met geheugenproblemen kampt en dat u zich, als zelfverdedigingsmechanisme, bepaalde namen of voornamen niet meer kan herinneren wanneer die met traumatiserende gebeurtenissen gelinkt zijn. Het CGVS stelt evenwel vast dat de bewering dat u met geheugenproblemen zou kampen en dat u soms de namen van personen uit uw verleden vergeet enkel en alleen gebaseerd is op uw verklaringen. Nergens uit het voorgelegd verslag blijkt immers dat er na een diepgaand medisch onderzoek onomstotelijk werd vastgesteld dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat bent zich de naam te herinneren van de vrouw die aan de basis ligt van uw problemen met de bende Sebastian. Verder wordt ook nergens in het verslag door de arts de diagnose gesteld dat u daadwerkelijk met geheugenproblemen kampt. Bovendien bleek u doorheen uw persoonlijke onderhoud op het CGVS in staat uw asielrelaas chronologisch, gestructureerd en gedetailleerd te vertellen, waarbij u ook de namen van andere protagonisten in uw asielrelaas wel probleemloos kon opgeven, niettegenstaande ook deze personen toch met traumatische gebeurtenissen zouden gelinkt zijn. Bijgevolg kunnen de door uzelf verklaarde geheugenproblemen geen verklaring zijn voor de vaststelling dat u zich niet de naam kan herinneren van het meisje waardoor uw problemen met de bende Sebastian begonnen zijn.

Wanneer er tijdens uw persoonlijk onderhoud d.d. 12 november 2020 opnieuw gepeild werd naar de naam van desbetreffende meisje, antwoordde u dat u zich dat niet meer kan herinneren omdat het slechts een vluchtige relatie betrof en dat u bijna dagelijks meisjes leerde kennen (CGVS I, p.14; CGVS III, p.13). Blijkt nochtans uit uw eigen verklaringen dat u gedurende anderhalve maand met haar samen was, dat u een aantal keren bij haar thuis over de vloer kwam, dat u ook haar moeder had leren kennen, dat u nog twee à drie keer gesproken had over haar emotionele toestand nadat zij haar relatie met Visaje beëindigd had, en dat u juist omwille van dit contact met haar met de dood bedreigd werd (CGVS I, p.14, 19; CGVS II, p.3-4, CGVS III, p.4-5). Dat u zich dan haar naam niet meer kan herinneren omdat het een "vluchtige" relatie betrof is dan ook geenszins ernstig te noemen.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS erop dat ook uw moeder de naam van het meisje waarmee u een relatie had gehad niet kende (CGVS moeder, p.16), dat zij voorts verklaarde haar naam nooit geweten te hebben (CGVS moeder, p.17) en evenmin wist op welke manier u dit meisje heeft leren kennen (CGVS moeder, p.17). Dienaangaande merkte het CGVS op dat het weinig geloofwaardig is dat uw moeder zo weinig weet over de relatie die er de oorzaak van is dat haar zoon voortdurend bedreigd werd en dat een prijs van een miljoen pesos op zijn hoofd werd gezet. Zeker gezien het feit dat uw moeder op 2 december 2011, een aantal dagen voor haar vertrek naar België, een klacht indiende bij de politie, waardoor het weinig aannemelijk werd bevonden dat uw moeder u niet meer informatie zou hebben gevraagd over uw relatie en de gebeurtenissen die hierop volgden. Immers, indien uw moeder een klacht indiende bij de politie teneinde bescherming te bekomen voor uw problemen, is het weinig overtuigend dat zij nergens concrete informatie geeft over de personen die verantwoordelijk zijn voor deze problemen. Ook in voornoemd arrest van 31 maart 2014 (nr. 121 998) oordeelde de Raad aangaande de beweerde problemen met RV dat de vaststelling dat uw moeder de naam van het meisje niet kende, niet realistisch, noch aanvaardbaar is. De Raad achtte het voorts evenmin aanvaardbaar dat zij de naam van de dader niet vermeld had in de klacht die ze had ingediend indien ze werkelijk rechtsbescherming voor haar en u beoogde, alsook dat het evenmin aanvaardbaar was dat zij op 2 december 2011 een klacht had ingediend voor feiten die vijf maanden eerder hadden plaatsgevonden "wat het bestaan en de ernst van de feiten volkomen ondergraaft, zeker gezien het leven van haar zoon op het spel stond".

Aangaande de door uw moeder ingediende klacht dient er voorts op gewezen te worden dat in het kader van uw vorig verzoek om internationale bescherming reeds werd vastgesteld dat u merkwaardig genoeg niet wist of er ingevolge deze klacht een onderzoek was opgestart. Nochtans had u ter staving van uw verzoek een certificaat van het parket van Medellin d.d. 31 juli 2015 neergelegd waarin gesteld wordt dat het parket belast is met een onderzoek naar de dreigementen waarvan u beweerdelijk het slachtoffer was. Aangaande dit certificaat dient overigens opgemerkt te worden dat dit een post factum gesolliciteerd stuk betreft waarin nergens vermeld wordt wat de resultaten van dat vermeende onderzoek waren. Bovendien dient opgemerkt te worden dat dit document enkel vermeldt dat de rechtbank in kwestie belast is met het onderzoek naar de feiten uit een welbepaald dossiernummer, hetwelk overeenstemt met de aangifte die uw moeder deed bij diezelfde parketinstantie op 2 december 2011. Echter, er werd reeds in het kader van het verzoek ingediend door uw moeder vastgesteld

dat deze klacht enkel een weergave betreft van haar eigen verklaringen en op zich geen bewijs vormt dat de door haar verklaarde gebeurtenissen ook daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. Daar u geen documenten neerlegt met betrekking tot de resultaten van het gevoerde onderzoek, toont u niet aan dat uw moeders verklaringen door het parket als waarachtig werden bestempeld.

Rekening houdend met het gegeven dat (i) u de naam van het meisje dat de oorzaak was van uw problemen met Visaje niet kent, en dat u geen bevredigende verklaring kan geven voor dit gebrek aan kennis in uw hoofde; (ii) dat het evenmin realistisch en aanvaardbaar is dat ook uw moeder de naam van dit meisje niet kende; (iii) dat de door uw moeder neergelegde klacht geen enkele melding maakt van de persoon die u beweert te vrezen, RV; (iii) en dat de door u neergelegde stavingstukken opgesteld zijn louter op basis van uw verklaringen en de verklaringen van uw moeder, dient dan ook besloten te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u met de dood bedreigd bent door Visaje omwille van uw contact met zijn voormalig liefje.

U verklaarde verder dat getuigd zou hebben tegen 'Visaje' in de rechtbank nadat u door de politie in juni 2011 werd gearresteerd omwille van wapenbezit (CGVS I, p.13, 18). U woonde toen al in La Estrella (CGVS I, p.6, 13). Wanneer de politie een wapen bij u aantrof, lag u in beschonken toestand te slapen aan een tafeltje in San Antonio de Prado (CGVS I, p.13, 18). U verduidelijkte dat u vanuit La Estrella regelmatig naar daar terugkeerde om met uw vrienden te gaan kroeglopen of voetballen (CGVS I, p.13, 18). Het mag echter ten stelligste verbazen dat u überhaupt nog zou teruggaan naar San Antonio de Prado. U verklaarde immers dat u daar gedurende vele jaren praktisch dagelijks gedwongen werd om tegen uw zin gunsten te verlenen aan de bende Sebastian, zo niet, liep u het risico gedood te worden (CGVS I, p.13, 15-16). U verklaarde ook dat u vóór uw arrestatie reeds had opgevangen dat Visaje u wilde vermoorden vanwege de eerder vermelde liefdesdriehoek (CGVS I, p.13). Met dit alles in het achterhoofd is het volkomen ongerijmd dat u uit eigen initiatief zou terugkeren naar de plaats waar u vreest gevat te worden door de lokale misdadende en dat u, sterker nog, zichzelf zo in de schijnwerpers zou plaatsen door zich dronken in het uitgaansleven te begeven. Hiermee geconfronteerd op het laatste persoonlijk onderhoud, luidde uw uitleg als volgt: "Het is zo dat ik inderdaad van San Antonio de Prado naar La Estrella ben verhuisd om dus die constante stroom van rekrutering te vermijden, maar dat wilde niet zeggen dat ik dan mijn leven zowaar moest opgeven en dat ik inderdaad nog naar vrienden ging" (CGVS III, p.13). Het CGVS kan deze redenering absoluut niet volgen. Indien u werkelijk jarenlang doodsangsten uitstond om gerekruteerd te worden door de plaatselijke bende van San Antonio de Prado, en u geruchten hoorde dat diens leider u wilde vermoorden, dan zou u naar alle logica daar nooit naartoe terugkeren voor een plezierijtje met vrienden. Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u weinig te vrezen had in San Antonio de Prado (hetzij omwille van de vermeende rekruteringen, hetzij omwille van het meisje) en u allicht een vertekend beeld weergeeft van de vermeende rekruteringspogingen aldaar. Hierbij kan nog worden aangestipt dat, indien u daadwerkelijk elke dag het risico liep om in San Antonio de Prado tegen uw zin ingelijfd te worden (CGVS I, p.13; CGVS III, p.12), het weinig aannemelijk is dat u niet eerder zou vertrokken zijn. Dat u het kennelijk pas na 9 jaar nodig zou hebben gevonden om veiliger oorden op te zoeken ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid en de ernst van de vervolgingsvrees die u omwille van de door u voorgehouden rekruteringspogingen beweert te hebben.

Wat verder betreft uw gerechtelijk proces rond wapenbezit en uw voorwaardelijke invrijheidsstelling, dient te worden benadrukt dat u geen enkel document ter staving van uw bewering dat u gearresteerd werd wegens verboden wapenbezit, noch het vonnis dat in uw hoofde zou geveld zijn, voorlegt. U toont derhalve geenszins aan dat u überhaupt beschuldigd werd van verboden wapenbezit, dan wel dat u voorwaardelijk in vrijheid werd gesteld alsook de redenen waarom er, i.e. uw belastende verklaringen m.b.t. Visaje, geen effectieve gevangenisstraf zou zijn opgelegd. Wanneer er u op het laatste persoonlijk onderhoud gevraagd werd of u nog documentatie omtrent het wapenproces wilde voorleggen, antwoordde u eerst dat u daar normaal wel zou moeten kunnen aan geraken, om vervolgens te stellen dat alle documenten daaromtrent reeds in onderhavig dossier zouden moeten zitten, wat dus niet het geval is (CGVS III, p.15). Nadien stelde u dan weer dat dat zeer moeilijk zou worden en verwees u naar de COVID-pandemie en het kluwen van administratieve formaliteiten in Colombia (CGVS III, p.15-16). Tot op heden heeft het CGVS geen enkel stuk mogen ontvangen aangaande uw bewering dat u (ten onrechte) strafrechtelijk vervolgd werd voor verboden wapenbezit. Evenmin heeft u een bevredigende verklaring gegeven voor het feit dat u er niet in slaagt of geslaagd bent om hieromtrent enig begin van bewijs voor te leggen. Dienaangaande wijst het CGVS er op dat uit uw verklaringen blijkt dat u in Colombia over een advocaat beschikte, die u blijkens uw verklaringen bijstond gedurende dat proces en aldus minstens in het bezit zou moeten zijn van kopieën van elementaire stukken uit uw gerechtelijk dossier (CGVS I, p.13; CGVS III, p.14). Dat u dan wel via deze Colombiaanse advocaat post factum opgestelde brieven kan verkrijgen van een plaatselijke burgemeester en procureur – wat er toch op wijst dat u nog steeds contact heeft met uw voormalige raadsman – maar tegelijkertijd geen kopie kan bekomen van uw gerechtelijk dossier of uw veroordeling, noch stukken die uw verklaringen ter

zitting en uw voorwaardelijke invrijheidstelling staven, is geenszins aannemelijk. Immers kan redelijkerwijze verwacht worden dat de advocaat die u bij deze procedure bijstond over deze stukken beschikt. Dit alles laat het CGVS toe te vermoeden dat u niet zuiver op de graat bent wat betreft uw strafrechtelijke antecedenten in Colombia. Het maakt eveneens dat uw verklaring, als zou u getuigd hebben tegen Visaje en zijn bende tijdens een proces, dat overigens geen enkel verband hield met Visaje of diens bende, een blote bewering is die u op geen enkele manier staft.

Het enige document dat u wel indiende, is een schrijven van het Colombiaanse gerecht d.d. 26 december 2011. Uit de vertaling van dit document blijft dat u een verzoek had ingediend bij de strafuitvoeringsrechtbank te Medellín om het land te mogen verlaten wegens veiligheidsredenen. In de brief wordt toegelicht dat u uw reisgegevens (vliegtickets, plaats van de bestemming, datum en uur van heen- en terugreis, plaats waar u zou verblijven met respectievelijk adres en telefoonnummer), alsook een kopie van de aangifte of attest over de ontvangen bedreigingen diende over te maken. Uit dit document kan evenwel hoogstens afgeleid worden dat u in Colombia strafrechtelijk veroordeeld werd, en het gerecht uw doen en laten wenste op te volgen. Uit dit document blijkt niet voor welke feiten u werd veroordeeld, welke straf u werd opgelegd en al evenmin dat u belastende verklaringen zou hebben afgelegd ten nadele van Visaje.

Dat de bende Sebastian verder één miljoen pesos zou uitloven aan degene die uw locatie prijsgeeft en dit omdat u uit de biecht zou hebben geklapt op voorgaand proces (CGVS I, p.13, 18), is bezwaarlijk geloofwaardig te noemen. Afgezien van het feit dat u zich hier volledig baseert op vergezochte geruchten van derde personen – u zou dit nieuws hebben vernomen van de broer van een vriend van u, die dit aan zijn moeder vertelde, die dit op haar beurt dan nog eens aan uw moeder doorgaf en zij dit vervolgens aan u vertelde (CGVS I, p.13) – kan niet worden ingezien waarom de bende Sebastian zou overgaan tot dergelijke methoden om u te kunnen vinden. Zo verklaarde u dat u na uw gerechtelijk proces nog enkele weken in La Estrella bleef (CGVS III, p.5), een gemeente die op slechts 2 kilometer oftewel 10 minuten met de moto van San Antonio de Prado gelegen is (CGVS I, p.19). Indien een notoire criminele groepering die volgens u de hele regio rond San Antonio de Prado en Itagui domineert, u koste wat het kost wilde vinden (CGVS I, p.14), hadden zij u aldus met gemak zelf kunnen benaderen. Bovendien is het maar weinig aannemelijk dat zij openlijk in uw wijk zouden rondbazuinen dat zij u zoeken, gezien de bende zo steeds het risico zou lopen dat iemand u hierover zou waarschuwen en u aldus zou kunnen onderduiken in een regio waarover zij geen controle hebben. Er dient voorts gewezen te worden op het feit dat u blijkens uw moeders verklaringen, op het ogenblik dat zij via haar vriendin Adriana in juli 2011 vernam dat deze premie werd uitgelooft, nog contact had met uw voormalig liefje. U ging toen immers nog op bezoek bij haar (CGVS moeder, p.16-17). De RvV merkte dan ook in voornoemd arrest van 31 maart 2014 terecht op dat er niet kan worden ingezien waarom één miljoen pesos zou worden gegeven aan de persoon die u wist wonen aangezien uit uw moeders verklaringen bleek dat u toen nog op bezoek ging in Barichara bij het desbetreffende meisje zodat u aldaar kon gelokaliseerd worden.

Voorts kan nog worden opgemerkt dat ook uw aanname, als zou bendeleider RV opgepakt zijn omwille van uw verklaringen bij de Colombiaanse autoriteiten (CGVS I, p.8-9; CGVS III, p.8), enige plausibiliteit ontbreekt. Los van het feit dat u geen documenten neerlegde waaruit mag blijken dat u tegen hem getuigd hebt in de rechtbank (zie supra), verklaarde u dat hij werd gearresteerd op 14 maart 2012 of met andere woorden zo'n 8 à 9 maanden na uw aanhouding voor wapenbezit (CGVS I, p.13, 15). Het hoeft weinig betoog dat, indien u werkelijk essentiële informatie over een berucht bendeleider doorspeelde aan de ordediensten – informatie die volgens u dermate waardevol was dat u voorwaardelijk in vrijheid werd gesteld en dus niet veroordeeld werd tot een effectieve gevangenisstraf wegens verboden wapenbezit – de Colombiaanse politie wellicht sneller tot actie zou overgaan om deze persoon aan te houden. U verklaarde eveneens dat uw moeder kort voor haar vertrek naar België aangifte deed bij het parket van Medellín en dat het ook zou kunnen dat RV mede omwille van die klacht zou zijn opgepakt (CGVS II, p.8-9). Uit haar administratief dossier blijkt echter dat haar aangifte dateert van 2 december 2011, en dus drie-en-een-halve maand voor zijn arrestatie. Het CGVS herhaalt en benadrukt voorts dat uit het desbetreffende klachtenformulier blijkt dat uw moeder geen enkele melding maakt van ene RV, noch van zijn bijnaam Visaje, en dat zelfs de naam van de bende Sebastian nergens wordt vermeld, waardoor de vraag rijst op welke manier de ordediensten überhaupt gebaat zouden zijn met deze aangifte (zie klachtenformulier en vertaling toegevoegd aan uw administratief dossier). In de marge kan nog worden toegevoegd dat uw moeder net na deze aangifte naar België vertrok, hetgeen doet vermoeden dat zij deze enkel indiende om iets op papier te hebben in het kader van haar eigen asielaanvraag, eerder dan bescherming te zoeken of de politie te hulp te snellen met informatie, een gegeven dat ook bevestigd werd door de RvV in het arrest van maart 2014, en waarin de Raad oordeelde dat indien uw moeder met het indienen van deze klacht werkelijk rechtsbescherming voor haar en u beoogde, het niet aanvaardbaar is dat ze essentiële informatie zoals de naam van de dader, achterhield voor de Colombiaanse autoriteiten. Haar asielmotiveven, die grotendeels intrinsiek verbonden

zijn met uw asielrelaas, werden overigens volledig ongeloofwaardig geacht door het CGVS, hierbij bevestigd door de RvV. Een kopie van haar beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus d.d. 22 november 2013, de notities van haar persoonlijk onderhoud en het arrest van de RvV d.d. 31 maart 2014 werden toegevoegd aan uw administratief dossier.

Rekening houdend met het gegeven (i) dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u met de dood bedreigd bent door de leider van de bende Sebastian omwille van uw contact met zijn voormalig liefje; (ii) u evenmin staft dat (a) u gearresteerd werd voor verboden wapenbezit, dan wel (b) dat u tijdens uw proces bezwarende verklaringen zou hebben afgelegd tegen Visaje, en (c) dat u om die reden voorwaardelijk in vrijheid werd gesteld; en/of (d) dat uw verklaringen ertoe geleid hebben dat deze beruchte bendeleider gearresteerd werd; (iii) u voorts geen bevredigende verklaring kan geven voor het ontbreken van voornoemde stavingstukken, noch aantoot dat u voldoende inspanningen heeft geleverd om deze te bemachtigen; en (iv) dat de klacht die uw moeder kort voor haar komst naar België heeft ingediend geen enkele melding maakt van RV of de bende waarvan hij de leider is, dient besloten te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde problemen met de bende Sebastian.

U haalt tot slot een vrees aan ten opzichte van de Urabeños. Echter, ook hier kan omwille van onderstaande redenen geen geloof aan worden gehecht. Zo is het vooreerst op zich bedenkelijk dat u zelf op El Chivo afgestapt zou zijn om bij hem aan te dringen dat er drugs uit uw appartement verwijderd moest worden, goed wetende tot wat voor repercussies dat zou kunnen leiden. U liet immers uitschijnen dat de groepering waartoe hij behoort, de Urabeños, een grootschalig misdaadsyndicaat is (CGVS II, p.15), waardoor het zeer onwaarschijnlijk oogt dat u gewoonweg op een lid van deze groepering afgestapt zou zijn met de vraag om één van hun drugsoperaties te staken. Bovendien kan redelijkerwijze verwacht worden, gelet op het beeld dat u van deze bende schetst, dat de Urabeños absoluut niet opgezet zouden geweest zijn dat u dit vroeg van hen, niettemin blijkt nergens uit uw verklaringen dat u in de eerste dagen na uw vraag om de drugs te verwijderen geviseerd werd door hen. Volgens u bleven de drugs gewoon in uw appartement aanwezig en gebeurde er dus niets (CGVS II, p.10; CGVS III, p.5), hetgeen dus maar vreemd overkomt rekening houdend met het kaliber van de groep. Eveneens is het merkwaardig dat u überhaupt ruim een jaar in San Pedro de los Milagros hebt gewoond en daar voor een grootschalige criminele groep werkzaamheden uitvoerde onder de paraplu van uw vriend Daniels garage. Er waren immers tal van andere regio's waar u in die periode een onderkomen had kunnen vinden, bijvoorbeeld in La China (waar u gewoond hebt), in Bogota (waar u zich uiteindelijk ging vestigen) of elders.

Daarenboven bent u doorheen uw verklaringen afgelegd op het CGVS vaag en inconsistent over de drugs in kwestie. U kon bijvoorbeeld niet met enige duidelijkheid zeggen wanneer die precies gestockeerd werden in uw woning; bij uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft u het over 'februari 2013' en bij uw tweede vermeldt u 'december 2012 of januari 2013' (CGVS II, p.7; CGVS III, p.5). Gevraagd naar een specifiekere tijdsindicatie, was u hiertoe niet in staat omdat uw geheugen u in de steek zou laten (CGVS III, p.8-9). Het is echter bedenkelijk dat u deze feiten niet ietwat preciezer kan situeren en dat u eigenlijk zelfs niet kan onderscheiden of deze dan wel voor of na de eindejaarsfeesten van 2012 hebben plaatsgevonden. Het betreft hier immers een cruciaal element in uw asielrelaas; het is juist omwille van het feit dat er tegen uw zin drugs werd opgeslagen in uw woning dat uw huisgenoot en vriend Daniel werd opgepakt, dat u bezwarende verklaringen zou hebben afgelegd ten nadele van de Urabeños, dat u daarom getuigenbescherming had aangevraagd, en dat u uiteindelijk tweemaal met een mes werd aangevallen. Dat u dan niet duidelijker kan aangeven wanneer de feiten plaatsvonden die het startpunt vormden van uw problemen en die er uiteindelijk toe geleid hebben dat u de ingrijpende beslissing nam om uw land van herkomst te verlaten, ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u beweerde vervolgingsfeiten. Hoewel u verklaart dat u veel weet over de Urabeños en haar leden in het San Pedro de los Milagros (CGVS III, p.5), kon u evenmin een naam of alias opnoemen van de persoon die uw huisgenoot aanmaande om de drugs in jullie woonst te bewaren (CGVS II, p.8-9). Verder gevraagd over hoeveel drugs dat dan wel ging, kon u ook hier geen concreet antwoord op geven, u hield het op 'veel dosissen, een groot pak, heel veel' (CGVS II, p.10). Indien u zich omwille van deze drugsfeiten werkelijk zo genoodzaakt voelde getuigenbescherming aan te vragen bij het Colombiaanse parket, dan is het zeer merkwaardig dat u hierover zo vaag bent, mede aangezien kan worden aangenomen dat men bij het parket ook duidelijke en omstandige verklaringen van u zou verwachten.

Over die getuigenbescherming zelf moet eveneens het een en ander worden aangestipt. U beweerde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming dat u aanvankelijk bij een procureur verklaringen had afgelegd over de drugs in uw appartement – waarop uw huisgenoot Daniel opgepakt werd – en nadien zou u verdere getuigenissen afgelegd hebben over het reilen en zeilen van de Urabeños, alsook personen aangeduid hebben in een beeldbestand (CGVS II, p.11; CGVS III, p.6). U

beweerde dat u vervolgens pas bescherming kreeg in Fredonia en dat u dan na vier maanden te horen kreeg dat deze bescherming stopgezet werd (CGVS II, p.11). In het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming doet u een volledig andere versie uit de doeken. U verklaart namelijk dat u 4 maanden bescherming kreeg in Fredonia, dat die bescherming reeds lopende was wanneer u bij het parket personen aanduidde in een afbeeldingenbank, en dat u enkele dagen daarna ingelicht werd dat u geen bescherming meer kreeg (CGVS III, p.6). Het is opvallend dat u hier zulke tegenstrijdige verklaringen over aflegt, temeer daar u aangaf dat u toen zeer bezorgd was om uw veiligheid (CGVS III, p.6), en u in dat geval dus zeer goed zou moeten weten of u op het moment van uw vermeende getuigenis reeds een veilig onderkomen had of niet. Deze vaststelling doet dan ook een zoveelste maal afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Bovendien is de gang van zaken die u beschrijft maar weinig aannemelijk te noemen. Enerzijds rijst de vraag waarom de Colombiaanse autoriteiten uw kompaan Daniel zouden arresteren, hoewel zij tegelijkertijd voor u een procedure in gang zouden stellen om getuigenbescherming te bekomen. U gaf immers te kennen dat ook uw huisgenoot allerminst akkoord was met de drugs in jullie appartement, dat hij daar niets mee te maken had en dat hij evenzeer een slachtoffer was als u (CGVS II, p.10-11), waardoor men ervan uit zou kunnen gaan dat jullie beiden in hetzelfde schuitje zitten, en dat dus ook uw vriend Daniel bij die beschermingsaanvraag betrokken moet zijn geweest. Vreemd is echter dat u na de drugsfeiten nooit meer contact met Daniel zou hebben opgenomen, zo verklaarde u (CGVS III, p.11). Anderzijds kan worden afgevraagd wat u dan wel specifiek zou hebben verklaard over de Urabeños t.a.v. autoriteiten. Indien u daadwerkelijk niets te maken had met deze groepering en het louter bleef bij moto's van bendeleden herstellen, dan is het weinig aannemelijk dat u waarlijk gedetailleerde informatie zou bezitten over hun structuur. U verklaarde bovendien zelf dat de lokale Urabeños wantrouwig tegenover u stonden omdat zij niet wisten waar u opeens vandaan kwam (CGVS II, p.7-8), reden te meer voor hen om alleszins niet aan u hun interne operaties uit de doeken te doen en u al helemaal niet naar hun vermeende, geheime bolwerk in El Tambo te leiden, gewoon om daar eens een motorfiets te gaan herstellen. Daarenboven lijkt het wel heel onwaarschijnlijk dat Urabeños-lid El Chivo u eens langs zijn neus weg zou inlichten over een op til staande moord, dat terwijl u hem kort daarvoor had aangemaand om de drugs van zijn groepering uit uw woning te verwijderen (CGVS II, p.11). Dat een criminele organisatie dergelijk risico zou nemen om off the record moordplannen mee te delen aan een persoon die duidelijk niet met hen wil meewerken, en die zij volgens uw eigen verklaringen wantrouwden, slaat helemaal nergens op.

Omwille van voorgaande redenen kan dan ook niet worden aangenomen dat u waardevolle getuigenissen tegen de Urabeños hebt afgelegd bij de Colombiaanse autoriteiten. Per slot van rekening toont u ook op geen enkele manier aan (hetzij binnen uw verklaringen, hetzij via documentaire stukken) dat er daadwerkelijk leden gearresteerd zijn specifiek door uw toedoen.

De brief van mevr. ME, de procureur van San Pedro de los Milagros, kan voorgaande vaststellingen niet ombuigen. Het gaat in wezen om een post factum gesolliciteerd document waardoor de bewijswaarde van de brief op zich al zeer relatief mag worden genoemd. Bovendien wordt op de brief vermeld dat het een antwoord is op een schrijven van uw advocaat in Colombia, Meester MV, doch diende u nooit het schrijven met de oorspronkelijke vraag aan de procureur in bij het CGVS. Los daarvan, indien onderhavige brief al enig gewicht in de schaal kan leggen, moet worden opgemerkt dat ook de inhoud ervan maar zeer bedenkelijk overkomt. Zo maakt de procureur gewag van een drugsvondst in uw appartement, alsook van uw medewerking in een afbeeldingenbank, zonder daar ook maar bij te vermelden wanneer deze gebeurtenissen allemaal zouden hebben plaatsgevonden. Zelfs een jaartal wordt niet meegegeven. Daarnaast wordt in de brief met geen woord gerept over de Urabeños, er wordt enkel melding gemaakt van 'een groep van kleinschalige drugshandelaars', wat dus ook geenszins overeenstemt met uw verklaringen. U gaf immers aan dat de Urabeños grote delen van Antioquia en de drugshandel in dit departement controleerden (CGVS II, p.15). Gelet op uw verklaringen kan er bijgevolg redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de politie en gerechtelijke diensten hiervan op de hoogte zijn. Het is dan ook zeer bevreemdend te moeten vaststellen dat de procureur in kwestie niet alleen de naam van de betrokken bende niet vermeldt, maar deze ook bestempelt als "kleinschalige drugshandelaars". Voorts is de informatie in de brief niet bepaald consistent te noemen. Ten eerste schrijft de procureur dat zij enerzijds destijds getuigenbescherming voor u heeft aangevraagd, maar dat zij anderzijds niet weet om welke redenen die bescherming u geweigerd werd. Het ene valt nu niet echt met het andere te rijmen. Men moge ervan uit gaan dat, indien deze persoon anderhalf jaar na de vermeende feiten kan schrijven dat u in het verleden bescherming zou hebben aangevraagd, zij bijgevolg uw dossier moet hebben geconsulteerd oftewel dat zij zeer goed op de hoogte moet zijn geweest van uw zaak. Het gaat hier immers om dezelfde procureur. Dat zij dan tegelijkertijd niet op de hoogte zou zijn van de ware toedracht achter uw beschermingsweigering, is allesbehalve aannemelijk. Ten tweede moet worden onderlijnd dat deze procureur in dezelfde brief vermeldt dat zij niet op de hoogte is van de resultaten van uw consultatie in de beeldenbank, hetgeen wederom eigenaardig

overkomt, wetende dat diezelfde procureur belast zou zijn geweest met dat gerechtelijk onderzoek. Dat een magistraat van justitie dergelijke zaken zou schrijven onder de noemer van de officiële Colombiaanse Fiscalía, is niet geloofwaardig.

De brief van de burgemeester van San Pedro de los Milagros, die trouwens in tegenstelling tot voornoemde brief van de procureur wel voorzien is van een officiële apostille, is opnieuw een gesolliciteerd stuk dat pas werd aangevraagd toen u zich reeds in België bevond. Het vermeldt overigens enkel dat u "informatie omtrent drughandel" wilde overmaken en dat de burgemeester via-via de procureur van San Pedro en de politiechef gecontacteerd heeft. Wat die informatie dan wel mag zijn geweest, wordt nergens duidelijk gemaakt, noch of het dan wel waardevolle informatie betrof, waardoor deze brief kortom ook geen tegengewicht biedt voor de ongeloofwaardigheden in uw relaas.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat u daadwerkelijk meegewerkt heeft aan een gerechtelijk onderzoek gericht tegen de Urabeños, quod non, dan dient vastgesteld te worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u om die reden heden voor uw leven dient te vrezen.

Uw verdere verklaringen, als zou u tweemaal met een mes aangevallen zijn vermoedelijk door Urabeños aanhangers, kunnen immers geenszins als geloofwaardig worden bestempeld. Vooreerst is de mesaanval in Jardin die u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming uiteenzette compleet in tegenstrijd met wat u op uw laatste persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS verklaarde daaromtrent. Hoewel u bij uw eerste verzoek beweerde dat u net buiten kwam uit een bankgebouw, wanneer twee mannen u op het dorpsplein onderschepten en twee messteken toebrachten (CGVS II, p.13-14), en de politie u nadien aanraade geen klacht in te dienen omdat uw belagers betrokken waren bij een niet nader bij naam genoemd drugskartel (CGVS II, p. 14), komt u bij uw tweede verzoek om internationale bescherming met een heel andere versie op de proppen. U verklaart dan namelijk dat u zich in de urinoirs van een bar bevond, waarop één persoon u aanviel met een mes (CGVS III, p.6-7). Pas daarna zouden jullie beiden de bar verlaten hebben en zette het gevecht zich buiten verder, zo verklaart u (CGVS III, p.6-7). De politie zou u nadien in het ziekenhuis meegedeeld hebben dat uw belager lid was van de Urabeños (CGVS III, p.7). Het feit dat u niet eens met enige consistentie kunt zeggen hoeveel personen u aanvielen, waar zij dat deden, en of de politie u nu wel of niet de naam van het kartel waar deze persoon lid van was zou hebben verteld, maakt dat uw verklaringen dus niet bepaald overtuigend overkomen. Indien dit voorval al werkelijk gebeurd is op de manier die u verklaart, kan zich ook worden afgevraagd wat u precies deed in een bar, dit terwijl u beweerde dat u in Jardin opgesloten en verborgen leefde (CGVS II, p.13).

En hoewel u aldus lijkt te suggereren dat één van die belagers tot de Urabeños behoorde (CGVS III, p.7), kunt u dat eigenlijk op geen enkele manier hardmaken, zo deze mesaanvallen al werkelijk gebeurd zijn zoals u het voorstelt. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat zij hun identiteit of hun motief kenbaar zouden hebben gemaakt tegen u, en bovendien kon u zelf niet zeggen wie zij waren en wat er verder gebeurde met die personen (CGVS II, p.12-14). Dit is opnieuw uiterst merkwaardig, vermits u verklaarde dat de politie op beide momenten zowel u als uw zogenoemde aanvallers oppakte en dus logischerwijze zou kunnen worden verwacht dat u iets meer zou weten over deze personen (CGVS II, p.12-14). In het geval van de mesaanval in Fredonia zou u zelfs samen met uw belager opgeroepen geweest zijn op het politiekantoor (CGVS II, p.12-13), waardoor het al helemaal verbazing mag wekken dat u geen enkel benul hebt van zijn identiteit en zijn verdere strafparcours.

Het door u neergelegde verslag opgesteld door Dokter D is niet van dien aard om uw gebrek aan kennis over de identiteit van uw belagers te verschonen. Immers, zoals reeds eerder werd opgemerkt is de bewering dat u met geheugenproblemen zou kampen en dat u soms de namen van personen uit uw verleden vergeet louter op uw verklaringen gebaseerd ("Il me dit(...)"). Nergens in het verslag wordt door de arts de diagnose gesteld dat u daadwerkelijk met geheugenproblemen kampt. Bovendien is het opvallend dat er in dit verslag, dat steunt op uw verklaringen, geen melding wordt gemaakt van het feit dat de onbekende die u in Fredonia zou hebben aangevallen lid was van de Urabeños, en/of dat de mesaanval het gevolg was van het feit dat de politie zou rondgebazuind hebben dat u iemand had aangegeven. Evenmin wordt in dit verslag gemeld dat de aanvallers in Jardin tot de Urabeños behoorden.

Tot slot kan nog worden toegevoegd dat u geen enkel stuk ter staving van voornoemde incidenten kan neerleggen. Nochtans had de politie u na de mesaanval in Fredonia naar het ziekenhuis gebracht, en werd u nadien opgeroepen om naar het politiebureau te gaan voor een confrontatie met de dader. Ook na de aanval in Jardin werd u samen met de belagers opgepakt door de politie en zou u in het ziekenhuis zijn verzorgd (CGVS II, p.12-14; CGVS III, p.6-7, 9-10).

Wat u wel neerlegt, zijn zes foto's van verwondingen die u zou hebben opgelopen. Deze foto's, die eender waar en wanneer kunnen genomen zijn, bevatten geen informatie over de omstandigheden waarin u de afgebeelde verwondingen zou hebben opgelopen. Zij vormen dan ook geen bewijs dat deze verwondingen het resultaat zouden zijn van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Het attest van 20 juni 2016 van Dr. D van de vzw C, waarin uw littekens als compatibel beschouwd worden met uw relaas,

kan dit evenmin aantonen. Immers, de arts kan hoogstens attesteren dat deze littekens overeenstemmen met uw verklaring dat u verwond werd met een mes. Wat betreft de precieze omstandigheden waarin en de redenen waarom u dan met een mes werd aangevallen, kan deze arts zich slechts louter baseren op wat u daarover verklaard heeft en uit bovenstaande blijkt duidelijk dat uw verklaringen daaromtrent vaag, tegenstrijdig en aldus geheel ongeloofwaardig zijn.

Verder dient opgemerkt te worden dat u voorts van september 2013 tot 9 februari 2015 in Bogota vertoefde zonder daar noemenswaardige problemen te hebben ondervonden. U werkte er als verkoper van gsm's in een shoppingcenter en u deed kapperswerk bij vrienden in uw woning (CGVS I, p.3-4, 10; CGVS II, p. 16; CGVS III, p. 7). Nochtans verklaarde u dat de Urabeños ook in de regio van de Bogota actief zijn, en dat zij u daar gemakkelijk zouden kunnen doden (CGVS II, p.15; CGVS III, p.7). Gevraagd waarom u dan niet in Bogota verder een rustig leven kon blijven leiden, stelt u dat u er niet rustig leefde, omdat u steeds rekening diende te houden met het gegeven dat een hele organisatie u vijandig gezind was en u wilde vermoorden. U gaf voorts aan dat zelfs een identiteitscontrole door de politie ervoor kon zorgen dat de Urabeños zouden achterhalen dat u in Bogota zat, aangezien veel politiemensen in Colombia deel uitmaken van dergelijke bendes (CGVS II, p.15-16). U verklaarde voorts dat u de hele tijd dacht dat er u iemand achtervolgde of dat iemand u zou kunnen herkennen of dat er iemand info over u zou kunnen doorspelen, en dat u tijdens uw verblijf in Bogota de hele tijd dat gevoel had (CGVS III, p. 7). Mocht u werkelijk op de vlucht geweest zijn voor hen, is het in de door u geschetste context dat de kans er in bestond dat u in Bogota zou gevonden worden, niet logisch dat u zich dagelijks in het openbare leven vertoonde waarbij u telkens het risico liep gecontroleerd te worden door de politie en/of opgepakt te worden door de Urabeños. Indien een dergelijke criminele organisatie er inderdaad op gebrand was u te vinden, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het hen weinig moeite zou gekost hebben om u in al die tijd op te sporen in de hoofdstad, hetgeen duidelijk niet gebeurde, wat er andermaal op wijst dat wat u vertelt niet overeenstemt met de werkelijkheid. Uw tegenargument, namelijk dat u daar niet 'onderzocht' werd omdat u kon rekenen op de vriendenkring van uw vriend Luis Carlos, valt moeilijk te rijmen met uw eerdere verklaringen dat de Urabeños actief zijn in Bogota, dat u vreesde dat u op straat herkend zou worden en dat zelfs een eenvoudige identiteitscontrole uw verblijfplaats kon verraden (CGVS III, p.17). Dat u na een verblijf van anderhalf jaar in Bogota, alwaar u geen noemenswaardige problemen had ondervonden, besliste om Colombia te verlaten omdat u die gelegenheid kreeg daar uw moeder hier al was en zij er in slaagde u te laten overkomen (CGVS III, p.7), doet het CGVS besluiten dat er in uw hoofde geen directe aanleiding te vinden is waardoor u Colombia bent moeten vluchten, afgezien van uw beweerde moeilijkheden die zich vóór uw lange verblijf in Bogota zouden hebben afgespeeld en die volledig ongeloofwaardig worden geacht (zie supra).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen gebeurtenissen met de Urabeños. Er dient tot slot te worden gewezen op het uitermate laattijdige karakter van uw asielaanvraag. Zo kwam u op 9 februari 2015 aan in België, maar verklaarde u zich pas op 21 oktober 2015 vluchteling, en dus ruim acht maanden later, hetgeen zeer eigenaardig oogt vermits u verklaart dat u sedert 2011 op de vlucht bent voor de criminele bendes in Colombia. Men kan redelijkerwijs verwachten dat een persoon die omwille van een gegronde vrees voor vervolging en/of ernstige schade zijn land van herkomst verlaat onmiddellijk internationale bescherming verzoekt van zodra hij daartoe de kans krijgt. Dat u dit niet deed, maar wel meer dan acht maanden de situatie gewoon liet gedijen, is een ernstige tegenindicatie voor uw nood aan internationale bescherming. Hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat u met een Spaans visum Colombia was uitgereisd, en dat uw advocaat u daarom had aangeraden zes maanden te wachten met uw asielaanvraag in België zodoende niet teruggeleid te worden naar Spanje, waar de Urabeños actief zouden zijn (CGVS I, p.12; CGVS III, p.17). Ter staving hiervan diende u in het kader van de beroepsprocedure bij de RvV een krantenartikel in over de Urabeños-aanwezigheid op het Spaanse grondgebied (zie administratief dossier). Echter, dienaangaande heeft de RvV in zijn arrest van 21 november 2017 (nr. 195 275) dat kracht van gewijsde heeft, reeds geoordeeld: "Uit verzoekers uitleg voor deze laattijdige asielaanvraag, (...), kan enkel afgeleid worden dat hij, zoals hij zelf aangeeft, een overdrachtsbesluit op grond van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, heeft trachten af te wenden. Echter de procedure in Spanje is gelijkaardig aan die in België en verzoeker toont niet aan dat hij gevaar zou lopen in Spanje. Van iemand die zijn land ontvlucht uit een vrees voor vervolging of ernstige schade kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij een vraag tot internationale bescherming indient van zodra hij de mogelijkheid krijgt. Aangezien verzoeker hiervan op de hoogte was via zijn advocaat en dit ook in zijn moeders asielaanvraag werd gesteld (RvV 31 maart 2014, nr. 121 998) die hij in België vervoegde, ondergraaft zijn laattijdigheid de ernst van zijn beweerde vrees." Verder oordeelde de Raad dat het door u bij het verzoekschrift neergelegde krantenartikel "El Pais, 15.5.2014, <<Los Urabeños', la bacrim

colombiana que amplía sus tentáculos en España » niet aantoont dat Spanje een onveilig land zou zijn voor u, "te meer daar uit wat volgt blijkt dat verzoeker geen nood aantoont aan internationale bescherming. Het volstaat bovendien niet om te verwijzen naar een algemene situatie en een krantenartikel dienaangaande, maar dat verzoeker concreet zijn persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging dient aan te tonen." Aldus kan de door u opgegeven reden om te wachten met het indienen van een verzoek geenszins rechtvaardigen dat u pas op 21 oktober 2015 uw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Uit uw verklaringen blijkt onmiskenbaar dat u uw verzoek niet om redenen van overmacht laattijdig heeft ingediend, maar dat het een eigen keuze betrof. Het CGVS wijst er verder op dat u niet zes maar meer dan acht maanden wachtte alvorens in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Aldus kan de door u opgegeven reden om te wachten met het indienen van een verzoek totdat de periode binnen dewelke Spanje verantwoordelijk zou worden geacht voor de behandeling van uw verzoek geenszins rechtvaardigen dat u pas op 21 oktober 2015 en dus nog twee maanden later uw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Uw houding staat hoe dan ook haaks op een acute nood aan internationale bescherming. Uw gedrag wijst er immers op dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, wat niet alleen de ernst van uw beweerde nood aan bescherming sterk relativeert, maar ook de waarachtigheid van de door u geschetste vervolgingsfeiten verder ondergraaft.

De vaststelling dat u vage, weinig plausibele en ronduit tegenstrijdige verklaringen aflegt, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande, uw langdurige verblijf in Bogota zonder noemenswaardige problemen en tot slot het twijfelachtige karakter van de documenten die u voorlegt, laten niet toe geloof te hechten aan uw asielmotieven. Bijgevolg kan er u noch de vluchtelingenstatus worden toegekend, noch deze van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u neerlegde, zijn niet bij machte een ander licht te werpen op bovenstaande argumentatie. Uw paspoort, identiteitskaart en certificaat van nationaliteit wijzen louter op uw identiteit, nationaliteit en reisroute, zaken dewelke het CGVS niet betwist. Verder bevat het schrijven van uw Belgische advocaat in hoofdzaak een argumentatie waarom België bevoegd is voor de behandeling van uw asielaanvraag, een kwestie die momenteel niet langer aan de orde is. De nieuwsartikelen gaan over de drugbendes 'Sebastian' en 'Urabeños', maar hebben geen betrekking op uw persoonlijke situatie. De brief van de kliniek voor urologie aan dokter D handelt over de opvolging van uw urologische problemen, dewelke geen verband houden met uw asielaanvraag. De karaktergetuigenis over u vanwege een vriendin is verder ook niet relevant voor uw verzoek om internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_2019_1113.

pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting van 20 oktober 2021 wordt vastgesteld dat in het administratief dossier dat ingediend werd essentiële stukken ontbreken. De verwerende partij stelt dat er sprake is van een administratieve vergissing. Op 20 oktober 2021 maakt de verwerende partij de ontbrekende stukken over, namelijk de COI Case Col2021-001 van 22 februari 2021 over. Op 29 oktober 2021 maakt de verwerende partij een nieuw stuk aan de Raad over namelijk, “update van de COI Case Col2021-002” van 29 oktober 2021.

Op 10 november 2021 maakt de verzoekende partij een schriftelijk verslag over waarop ze repliceert op de door verwerende partij bijgebrachte COI Case: *“1. Ten eerste is dit document gedateerd van 29.10.2021. Het draagt de melding “(-update)” maar wat dit betekent is onduidelijk. Het gaat in ieder geval niet om het document waarvan de Belgische Staat in het kader van de procedure voor de Ministerraad en het CGVS in het kader van de procedure voor de Raad ten onrechte voorhield dat het zich in het administratief dossier bevond.*

2. Ten tweede worden de originelen van het email aan het Colombiaanse Parket en het antwoord van het Parket niet voorgelegd, en aldus aan het controle van verzoeker en uiteindelijk van de Raad onttrokken.

3. Ten derde bleek uit de zitting van 20.10.2021 dat tegenpartij de authenticiteit van het document van procureur [...] niet meer betwistte. Dit is in schril contrast met het volgende besluit uit de bestreden beslissing: “Dat een magistraat van justitie dergelijke zaken zou schrijven onder de noemer van de officiële Colombiaanse Fiscalia, is niet geloofwaardig”. De bestreden beslissing is kennelijk in strijd met het engagement dat door de Belgische Staat voor het EHRM genomen werd.

4. En ten vierde werd de authenticiteit van de brief van de burgemeester van San Pedro de los Milagros niet geverifieerd. Tegenpartij kan echter niet én de authenticiteit van de brief niet verifiëren en de bewijswaarde ervan betwisten, des te meer nu blijkt dat de authenticiteit van het attest van procureur [...] niet meer betwist wordt en de brief van de burgemeester in navolging van de medewerking van verzoeker met de Colombiaanse justitie geschreven werd. Ook op dit punt is de bestreden beslissing kennelijk in strijd met het engagement dat door de Belgische Staat voor het EHRM genomen werd.”

3. Het verzoekschrift

3.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 48/7, 48/8 en 62/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verzoekende partij wijst erop dat ze op 20 maart 2018 een verzoekschrift bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) ingediend heeft waarin werd gewezen op een schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM. De verzoekende partij geeft aan dat zij in het verzoekschrift aangeeft dat België er niet in is geslaagd om de elementen van haar aanvraag op grondige en zorgvuldige manier te onderzoeken rekening houdende met de algemene context in Colombia. Gelet op dit onzorgvuldig onderzoek kon een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Colombia niet worden uitgesloten. De verzoekende partij stelt ook dat ze in het verzoekschrift had aangegeven dat ze bovendien geen toegang tot een daadwerkelijk rechtsmiddel had om haar grieven in het licht van het artikel 3 van het EVRM te laten gelden. Hierna citeert de verzoekende partij het bericht dat het EHRM over haar zaak verspreid heeft op 24 juni 2019.

Vervolgens stelt de verzoekende partij: *“Verzoeker wees in het verzoekschrift bij het E.V.R.M. op de volgende problemen in het licht van het artikel 3 E.V.R.M.*

Geen enkele van drie tussengekomen instanties (CGVS, RVV, RvSt) die zich uitspraken met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker hielden rekening met de zeer ernstige algemene situatie in Colombia, die blijkt uit de Eligibility guidelines Colombia van september 2015 van het UNHCR en andere verontrustende rapporten van de NGO's op het terrein. Er werd ook door uw Raad geen rekening gehouden met deze context in het arrest van nr. 195 275 van 21.11.2017 waar er vanuit wordt gegaan dat Colombiaanse overheid in staat is om mensen die getuigen tegen de paramilitairen te beschermen en indien er geen bescherming werd verleend er vanuit kon worden gegaan dat deze niet

nodig was. Deze redenering is in strijd met de beschikbare informatie, meer bepaald de Eligibility guidelines Colombia van september 2015 van het UNHCR die het tegendeel aantonen.

Uw Raad hield geen rekening met het absoluut karakter van het artikel 3 E.V.R.M. door te stellen dat het persoonlijk gedrag van de verzoeker een reden was voor het feit dat hij een behandeling in strijd met het artikel 3 E.V.R.M. riskeert bij terugkeer naar Colombia.

De bewijslast die op de verzoeker door de verschillende instanties werd gelegd is onredelijk hoog. De verzoeker legde immers een schrijven van de procureur van San Pedro de los Milagros en een rapport van de vzw C. Het schrijven van de procureur, waarin wordt bevestigd dat de verzoeker in levensgevaar is omwille van zijn verklaringen binnen het strafrechtelijk onderzoek, is terzijde geschoven op basis van een foutieve vertaling waaruit werd afgeleid dat de Colombiaanse overheid van mening is dat de verzoeker geen nood aan bescherming heeft. Er was geen sprake van enig bijkomend onderzoek van het CGVS noch werd dit door uw Raad bevolen. Het rapport van de vzw Constans, een objectief bewijselement, werd dan weer niet weerhouden omwille van de vermeende vaagheid en ongelooftwaardigheid ervan.

De verzoeker riep voor uw Raad ook de omkering van de bewijslast in gelet op het feit dat hij kon aantonen dat hij in levensgevaar was omwille van zijn verklaringen in de strafzaak en het slachtoffer van messteken is geworden en bovendien zeer ernstig getraumatiseerd is door wat hij in Colombia heeft moeten meemaken. De medische vaststellingen werden gedaan door een gespecialiseerde organisatie die werkt volgens aanbevelingen van het Istanbul Protocol, het referentiewerk van de Verenigde Naties om op een adequate manier martelingen en straffen of wrede en onmenselijke behandelingen te beschrijven. Het is de plicht van de asielinstanties om in dit geval iedere redelijke twijfel uit te sluiten met betrekking tot de herhaling van de vervolgingsfeiten waarvan verzoeker het slachtoffer is geworden. Het arrest slaagde er niet in om deze twijfel uit te sluiten en stelde dat de verzoeker in het land van herkomst in een zeer gewelddadige omgeving vertoefde, wat mogelijks de medische vaststellingen met betrekking tot de messteken kan verantwoorden.

7.1.3.

De zaak werd door het EHRM gecommuniceerd op 24.06.2019 waaruit volgt dat de middelen geput uit de schending van de artikelen 3 en 13 E.V.R.M. als ernstig werden beschouwd. De Belgische regering zag dit ook in en stelde een minnelijke regeling voor. Indien de Belgische staat er vanuit zou gaan dat de argumenten van de verzoeker geen hout snijden, zou er nooit beslist zijn geweest om een minnelijke schikking voor te stellen.

Bij brief van 02.07.2019 deelde het Hof aan de verzoeker mee dat hem de anonimiteit werd toegekend, waaruit volgt dat het Hof weldegelijk het gevaar voor verzoekers leven inzag (zie stuk 5):

[...]

De anonimiteit blijkt uit de communicatie van 24.06.2019 het gaat immers over de zaak "R.L" en de zeer summiere omschrijving van de feiten.

Het artikel 47 §4 van Procedurereglement van EHRM stelt het volgende:

[...]

Het EHRM heeft in de communicatie verwezen naar de principes voor het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming in het licht van de artikelen 3 en 13 E.V.R.M.

Deze principes zijn verankerd in de vaste rechtspraak van het Hof en moeten bij het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming gevolgd worden.

In een eerste vraag wenste het Hof te weten of de Belgische overheid voldaan heeft aan de procedurele verplichtingen in het licht van het artikel 3 E.V.R.M. bij onderzoek van de documenten en de rapporten die de verzoeker heeft voorgelegd.

Het Hof verwees naar de paragrafen 92-96 het arrest J.K. en andere t. Zweden gewezen door de Grote Kamer:

[...]

Uit bovenstaande rechtspraak volgt dat het aan de verzoeker om internationale bescherming is om spoedig mogelijk alle elementen voor te leggen die kunnen aantonen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst aan behandeling in strijd met het artikel 3 E.V.R.M. zal worden blootgesteld. Het Hof erkent dat het voor een verzoeker om internationale bescherming zeer moeilijk, lees onmogelijk, kan zijn om dergelijke bewijzen voor te leggen.

Het loutere feiten dat er geen documentaire bewijzen voorliggen kan geen reden zijn om het verzoek af te wijzen. Het Hof vindt dat het, gelet op de bijzondere situatie van verzoekers om internationale bescherming, meestal nodig is om hen de voordeel van de twijfel te geven.

Zelfs als bepaalde elementen van een asielrelaas ongelooftwaardig zouden zijn, is dit niet voldoende om de algemene geloofwaardig op de helling te zetten. Het is aan de verzoeker om aan te tonen dat hij een individueel, reëel risico op vervolging loopt. Zelfs als bepaalde elementen op zichzelf geen risico uitmaken, kan het nog steeds zijn dat uit de combinatie van alle elementen wel reëel risico blijkt.

Wanneer deze elementen voorgelegd zijn is het aan de asielinstanties om alle twijfel met betrekking tot het reëel risico op vervolging en een behandeling in strijd met het artikel 3 E.V.R.M. weg te nemen. Het Hof vroeg de partijen of de verzoeker ook een recht op het een effectief rechtsmiddel had, overeenkomstig het artikel 13 E.V.R.M. en verwees verder naar de principes ter zake aan de hand van de vaste rechtspraak.

Het Hof verwees naar de paragraaf 298 van het arrest M.S.S. t. België en Griekenland gewezen door de Grote Kamer waaruit volgt dat het aan de nationale overheden is om de vrees en de documenten van een verzoeker om internationale bescherming te onderzoeken. Het Hof dient te waken over de procedure en de bescherming tegen een refolement. Dit volgt ook uit de paragraaf 55 van het arrest Singh en andere t. België:

[...]

Uit paragraaf 52 van het arrest K.K. t. Frankrijk blijkt dat de asielinstanties zich niet uitsluitend op de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming kunnen beroepen om de voorgelegde documenten in vraag te stellen. Indien er aan de authenticiteit van bepaalde documenten getwijfeld moet er gemotiveerd worden op basis van welke objectieve elementen tot dit besluit werd gekomen:

[...]

Uit de paragraaf 65 van het arrest M.A. t. Zwitserland volgt dat de asielinstanties de authenticiteit van een voorgelegd document niet vraag kunnen stellen door een loutere verwijzing naar het feit dat het asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden of door te verwijzen naar de algemene graad van corruptie in een land. Er moet concreet gemotiveerd worden op basis van welke objectieve elementen het stuk in kwestie van valsheid wordt beticht. De asielinstanties zijn verplicht om een onderzoek te voeren en zich door een instantie met kennis van zaken te laten bijstaan zoals de bevoegde ambassade in het land van herkomst:

[...]

Nergens uit het dossier blijkt hoe het CGVS aan de beslissing van het EHRM en de voorgestelde minnelijke schikking tegemoet is gekomen. In de samenvatting van de feiten blijkt alleen dat de verzoeker de Belgische staat "beschuldigt" van een schending van artikelen 3 en 13 E.V.R.M. en dat hij na de minnelijke schikking "instemde af te zien van elke verdere vordering. "

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de verzoeker niet werd geïnformeerd over de concrete manier waarop het CGVS rekening zou houden met de minnelijk schikking.

Er werd op het einde enkel meegedeeld dat de protection officer de rust wou bewaren en niet over de vorige procedure wou beginnen:

[...]

Dit kan uiteraard niet volstaan. Noch tijdens het verhoor noch in de bestreden beslissing wordt blijkt gegeven dat het CGVS op de hoogte is van de inhoud van de minnelijke schikking en de principes uiteengezet in de communicatie van het EHRM."

De verzoekende partij vervolgt dat het derde persoonlijk onderhoud ook niet sereen verlopen is. Hiervoor verwijst ze naar p. 8, 9, 12, 13, 16 en 19 van de notities van het persoonlijk onderhoud. Hierdoor heeft het persoonlijk onderhoud ook meer dan 5 uur geduurd, wat in het kader van Covid-19 pandemie allerminst veilig genoemd kan worden. De verzoekende partij stelt dat ze ook gefrustreerd raakte omdat haar geen duidelijkheid werd gegeven over hoe er rekening gehouden zal worden met de procedure bij het EHRM.

Daarnaast kwamen verschillende vragen voor haar zeer dubieus over. In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij vervolgens voorbeelden van vragen die volgens haar dubieus waren. De verzoekende partij stelt dat zij problemen met de paramilitaire bendes gekend heeft daar ze haar dwongen om voor hen te werken waardoor bepaalde vragen door haar als provocatief worden ervaren. De verzoekende partij stelt ook dat haar advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud duidelijkheid vroeg over hoe er met de minnelijke schikking rekening gehouden zal worden, maar dat de protection officer hierop antwoordde dat hij zijn opmerkingen voor het einde moest houden (p. 13). De protection officer is er volgens de verzoekende partij geenszins in geslaagd om de opgebouwde spanningen te ontspannen.

Het resultaat is, volgens de verzoekende partij, hetzelfde onderzoek dat werd overgedaan en een weigering van de vluchtelingenstatus gegrond op in essentie dezelfde motieven in een meer dan dubbel zo lange beslissing. Er werd eenzelfde onderzoek gevoerd waarbij zij nog maar eens vijf uur werd verhoord terwijl zij al tien uur verhoord is geweest in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Dit is een ideale manier om kleine tegenstrijdigheden te creëren, want de protection officer, zij en de tolk kunnen niet zodanig lang geconcentreerd blijven. In de bestreden beslissing wordt dan ook gewezen op een tegenstrijdige verklaring tussen het tweede verhoor van 24

augustus 2016 en het derde verhoor van 12 november 2020 met betrekking tot de getuigenbescherming, wat een cruciaal aspect van haar vluchtrelaas is.

De verzoekende partij vervolgt dat er daarnaast geen enkele sprake is van een omkering van de bewijslast. In tegendeel er wordt haar gevraagd waarom zij denkt dat zij nog steeds gevaar loopt in geval van terugkeer naar Colombia "(vb. welke indicaties heeft u op dit moment dat u gezocht wordt in COL door Sebastian en Urabenos? CGVS III p. 11)". Daarnaast worden opnieuw dezelfde vragen gesteld als in de vorige twee verhoren. De vraag dringt zich op wat voor nut het laatste persoonlijk onderhoud had, gelet op het feit dat dezelfde vragen werden gesteld.

De verzoekende partij wijst er ook op dat in de bestreden beslissing bovendien ook regelmatig wordt verwezen naar 's Raads arrest van 21 november 2017 met nummer 195 275 waarvan de Belgische staat in de minnelijke schikking voor het EHRM heeft toegegeven dat er een minstens sprake is van een schijn van schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM. Dit is volgens haar manifest in strijd met de inhoud van de minnelijke schikking.

Voorts werd er volgens de verzoekende partij geen ernstig onderzoek gevoerd naar de twee centrale documenten, namelijk het schrijven van de procureur van San Pedro en het verslag van vzw C. Hierop citeert de verzoekende partij uit het schrijven van de procureur van San Pedro. Hierna zet de verzoekende partij uiteen: "*Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat de bewijswaardig van dit document bijzonder relatief zou zijn. Het CGVS beticht het stuk van valsheid door naar de inhoud ervan te verwijzen en tot de conclusie te komen: "dat een magistraat van justitie dergelijke zaken zou schrijven onder de noemer van de officiële Colombiaanse Fiscalia, is niet geloofwaardig. "*

Het CGVS motiveert niet waarom het feit dat de verklaring van de procureur achteraf is opgesteld automatisch zou leiden tot het feit dat de bewijswaarde van het stuk zeer relatief zou zijn.

Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat het bevreemdend zou zijn dat er gesproken wordt over 'een groep van kleinschalige drugshandelaars' wat niet zou overeenstemmen met de verklaringen van de verzoeker over de Urabenos.

Het CGVS geeft blijkt van een gebrekkige kennis van de lokale context en gebrekkig onderzoek van de beschikbare informatie. Het feit dat de procureur spreekt over "microtráfico" betekent niet dat deze kleinschalige drugshandel niet direct of indirect aan de Ubanenos is gelinkt.

De verzoeker verwijst naar een artikel van Insight Crime "Los Urabenos " van 29.11.2010. Er wordt meermaals verwezen naar deze geloofwaardige bron in de UNHCR Guidelines Colombia van 2015. Het artikel stelt onder andere het volgende (zie stuk 10):

[...]

De experts van Insight Crime leggen op heldere wijze uit hoe de Urabenos hun activiteiten aanzienlijk hebben uitgebreid in Colombia door kleinschalige drugshandel, afpersing en huurmoorden aan plaatselijke bendes uit te besteden. Deze werkwijze werd ook toegepast in de stad Medellin en omgeving. Lokale bendes zijn bijgevolg deel van de overkoepelende structuur van de Urabenos en hebben hun volledige steun.

Uit de beëdigde vertaling van het document (zie stuk 9), blijkt bovendien niet dat het zou gaan om een geïsoleerde groep van kleinschalige drugshandelaars maar een deel van een grotere organisatie die iedereen die met de autoriteiten durft te praten afdreigt. De procureur spreekt van "leden van een drugsbende" en "criminele drugsbende, waarvan algemeen geweten is dat deze de gemeenschap en iedereen die info geeft aan de autoriteiten over haar misdadige activiteiten afdreigt. "

Het CGVS lijkt de toedracht van de brief van de procureur opzettelijk te minimaliseren en zonder kennis van de lokale context te stellen dat de procureur, een deskundige ter zake, niet geloofwaardig is.

Het CGVS stelt dat de informatie in de brief niet bepaald consistent te noemen zou zijn met betrekking tot de getuigenbescherming. Het CGVS baseert zich echter op een selectieve lezing van de brief en citeert fragmenten buiten context, terwijl uit de vertaling van de brief het volgende blijkt:

[...]

De procureur deed een aanvraag bij een andere dienst die verantwoordelijk is voor de bescherming van slachtoffers en getuigen. De procureur heeft zelf geen invloed op deze dienst en stelt dat deze dienst een geheimhoudingsplicht heeft, waardoor zij de reden voor de weigering niet kan achterhalen.

De stelling van het parket is veel genuanceerder dat het CGVS laat uitschijnen.

Daarnaast gaat het CGVS voorbij aan het feit dat de procureur stelt dat de verzoeker omwille van zijn getuigenis in levensgevaar is. In plaats van dit gevaar te onderzoeken, zoekt het CGVS enkel naar manieren om het schrijven van de procureur onderuit te halen verwijzend naar de verklaringen van de verzoeker en de vermeende ongeloofwaardigheid ervan.

Het CGVS treedt de bovenstaande principes uiteengezet door het EHRM duidelijk met de voeten.

Indien er zo getwijfeld wordt aan de authenticiteit van de brief, had het CGVS de procureur in kwestie, al dan niet met het akkoord van de verzoeker, kunnen contacteren om het een en ander na te gaan. De contactgegevens staan nochtans duidelijk vermeld in het schrijven. Het CGVS had ook de bevoegde Belgische ambassade kunnen raadplegen met de vraag om zich over de echtheid van het document uit te spreken. Zij zijn bevoegd voor de legalisatie van Colombiaanse documenten en komen er dagelijks mee in contact.

Het CGVS laat na te motiveren op basis van welke objectieve elementen er werd besloten om de verklaring van de procureur van San Pedro [...]niet in aanmerking te nemen.

Het CGVS tracht de objectiviteit van het verslag van vzw Constats onderuit te halen door te stellen dat de geheugenproblemen van de verzoeker en andere vaststellingen gebaseerd zouden zijn op zijn verklaringen en dat deze niet door de arts zelf werden vastgesteld.

Het CGVS gaat voorbij aan het feit dat de vzw Constats en bijgevolg de arts in kwestie gespecialiseerd zijn in het uitvoeren van een "objectief gedetailleerd medisch en/of psychologisch rapport op aanvraag van een juridische, maatschappelijke of medisch-psychologische hulpverlener, of van het slachtoffer zelf. Dit rapport, waarin de mate van consistentie tussen het verklaarde relaas en de geobjectiveerde gevolgen wordt uitgedrukt, wordt vervolgens aan het slachtoffer meegegeven." (www.constats.be).

Vzw Constats werkt volgens de aanbevelingen van Protocol van Istanbul van de Verenigde Naties om de psychologische en/of fysieke restletsels van geweld en foltering vast te stellen en te documenteren:

[...]

Uit het verslag blijkt verder dat de arts de verzoeker maar liefst negen maal heeft ontmoet en een zeer grondig onderzoek heeft gevoerd:

[...]

Indien het CGVS de vaststelling van een gespecialiseerde arts op geloofwaardige wijze wenst te betwisten, de verzoeker op grond van het artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980 onderworpen worden aan een medisch onderzoek.

In het arrest van het Grondwettelijk Hof van 25.02.2021 wordt verduidelijkt dat indien het CGVS besluit om een dergelijk medische onderzoek niet uit te voeren dit op gerechtvaardigde motieven moet berusten en dat hierover gemotiveerd moet worden:

[...]

(GWH 25.02.2021 nr. 23/2021, § B.42.2)

Uw Raad heeft zich reeds in deze zin uitgesproken in het arrest nr. 241 155 van 17 september 2020:

[...]

Uit het dossier blijkt dat geen dergelijk onderzoek is bevolen waardoor het CGVS zich enkel op speculatieve argumenten kan beroepen, die in staat zijn om de objectieve vaststellingen van het medisch verslag te ontkrachten. De bestreden beslissing motiveert uit waarom er geen eigen medisch onderzoek werd bevolen.

Uit het dossier blijkt dat het CGVS geenszins de minnelijke schikking bij het EHRM op correcte wijze, heeft toegepast waardoor een schending van de artikelen 3 en 13 E.V.R.M. zich opdringt.

Er wordt geen rekening gehouden met het feit dat het voor de verzoeker onmogelijk is, gelet op het feit dat hij uit zijn land van herkomst gevlucht is, om over alle elementen van zijn asielaanvraag documentaire bewijzen voor te leggen. Het CGVS keert de bewijslast niet om maar legt deze juist onredelijk hoog. Er is geen sprake van de toekenning van het voordeel van de twijfel. Het overdoen van een zelfde onderzoek zoals tijdens het eerste verzoek om internationale bescherming, kan de schijn van schendingen van de artikelen 3 en 13 E.V.R.M. niet wegnemen. Het houden van een bijkomend lang verhoor met dezelfde vragen en het schrijven van een langere weigeringsbeslissing die in essentie de motieven van de eerdere weigeringsbeslissing over neemt, beantwoordt niet aan de principes die in de vaste rechtspraak van het EHRM zijn opgenomen.

Er is ook geen sprake van een omkering van de bewijslast en bovendien is de motiveringsplicht geschonden. Een schending van de artikelen 48/7, 48/8 en 62 § 2 van de wet van 15.12.1980 dringt zich op."

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/7, 48/8 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In een eerste onderdeel van haar middel licht de verzoekende partij de principes en de richtsnoeren vooropgesteld in de UNHCR publicatie "Beyond Proof. Credibility assessment in EU asylum systems"

van mei 2013 en het UNHCR handbook on procedure and criteria for determining refugee status and guidelines on international protection. Hierop stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij voormelde principes met de voeten treedt door de verklaringen van de verzoekende partij te isoleren en buiten hun context te weerleggen, omwille van het feit dat deze niet plausibel en bijgevolg niet geloofwaardig zouden zijn.

In een volgend onderdeel van haar middel gaat de verzoekende partij in op de doodsbedreigingen van V. Vooreerst vat zij de motieven van de bestreden beslissing samen om vervolgens te betogen dat: *“Dat verzoeker zich de voornaam en de leeftijd van zijn vriendin niet kon herinneren kan inderdaad vreemd lijken. Het zou dus een teken kunnen zijn van de ongeloofwaardigheid van zijn verhaal.*

De dingen kunnen echter omgekeerd geanalyseerd worden. Een ongeloofwaardig verhaal zou betekenen dat verzoeker zou liegen, wat hij ten stelligste betwist, immers, indien hij had willen liegen had hij toch heel gemakkelijk een voornaam en een leeftijd kunnen verzinnen, wetende dat niemand hem op dit punt had kunnen tegenspreken.

Dus ofwel heeft verzoeker gelogen, zoals het CGVS voorhoudt, maar dan wel op een zeer irrationele wijze, ofwel heeft hij eerlijk gezegd dat hij zich een element niet herinnerde.

De keuze tussen de twee mogelijkheden heeft voor het CGVS radicale gevolgen aangezien het CGVS zich op het argument van de ongeloofwaardigheid steunt om te besluiten dat de vrees ten aanzien van [V.] in het algemeen niet geloofwaardig is. In zijn keuze heeft het CGVS echter helemaal geen rekening gehouden met een beslissend punt van het verslag van Dokter [D.]: “Il me dit souffrir de pertes de mémoire, il oublie parfois les noms de personnes connues dans le passé. Il voudrait pouvoir « archiver » ses souvenirs mais il sait qu'il ne peut pas encore le faire, car sa demande d'asile est encore en cours ». Met andere woorden probeert verzoeker enerzijds als zelfverdedigingsmechanisme bepaalde zaken te vergeten en anderzijds probeert hij ook die mechanisme af te remmen. Dit kan precies resulteren in het feit dat hij zich bepaalde namen of voornamen niet meer kan herinneren, wanneer die met traumatiserende gebeurtenissen gelinkt zijn.

Zoals hierboven werd uiteengezet kan het CGVS de bewijswaarde van het verslag niet ernstig betwisten (zie 7.1.4).

Waar het CGVS stelt dat het ongeloofwaardig en onaanvaardbaar zou zijn dat de moeder van de verzoeker de naam van het meisje niet kent, dringt de vraag zich op hoe de moeder van verzoeker de naam van het meisje zou moeten weten. De verwerende partij kan niet redelijkerwijze verwachten dat de verzoeker zijn moeder zou inlichten over al zijn relaties of elke kortstondige flirt aan zijn moeder komt voorstellen. De verzoeker verklaarde dat zij inderdaad ook enkele keren bij hem thuis is langs geweest doch uit het dossier blijkt niet dat zijn moeder toen aanwezig was.

De verzoeker toont aan dat hij op vandaag deze naam vergeten is, dus kon hij deze ook niet achteraf aan zijn moeder hebben meegedeeld.

Over het certificaat van het parket van Medellin van 31.07.2015 waarin wordt bevestigd dat er een onderzoek werd opgestart met betrekking tot de bedreigingen waarvan de verzoeker het slachtoffer is geworden op basis van de aangifte van zijn moeder, zegt de bestreden dat het om een post-factum gesolliciteerd stuk is waarin niet vermeld wordt wat de uitkomst van het onderzoek is.

Er moet vooreerst worden opgemerkt dat het CGVS niet aantoont dat een post-factum gesolliciteerd stuk an sich geen waarde heeft. Het is verder zo dat het parket de attesten opstelt en niet de verzoeker. Hij moet roeien met de riemen die hij heeft. Gelet op het principe van het geheim van het onderzoek was de magistraat in kwestie niet geneigd om veel informatie op papier te zetten.

Het CGVS had, gelet op de duidelijke twijfel met betrekking tot echtheid van het stuk, al dan niet met verzoekers toestemming, het betrokken parket kunnen contacteren om de authenticiteit van het stuk te verifiëren. Het CGVS heeft van deze mogelijkheid geen gebruik gemaakt.

Bovenstaande argumenten kunnen de geloofwaardigheid van de verzoeker niet in het gedrang brengen. Het CGVS schendt de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”

In een derde onderdeel gaat de verzoekende partij verder in op de problemen die zij gehad heeft in Colombia met de bende van Sebastian. Vooreerst vat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing samen. Vervolgens zet de verzoekende partij uiteen: *“Uit het attest van de vzw Constats blijkt duidelijk dat de verzoeker geheugenproblemen heeft omwille van de traumatische ervaringen die hij heeft meegemaakt in zijn land van herkomst.*

In punt 7.2.2 werd uitvoerig uiteengezet waarom het attest niet louter om verzoekers eigen verklaringen is gebaseerd. Deze problemen die na uitvoering van het medisch onderzoek zijn vastgesteld vormen een uitleg voor de door het CGVS opgemerkte tegenstrijdigheden. De verzoeker werd tijdens zijn eerste verzoek maar liefst 10 uur verhoord en in de huidige procedure nog eens 5 uur. Dergelijke lange ondervragingen waarin dezelfde vragen worden gesteld leiden onvermijdelijk tot tegenstrijdigheden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat het CGVS niet kan volgen dat de verzoeker al verhuisd was naar La Estrella om rekrutering te vermijden maar toch nog terugkeerde naar San Antonio de Prado om met vrienden af te spreken.

Het CGVS begaat een redeneerfout waar de UNHCR in het rapport Beyond Proof voor heeft gewaarschuwd: [...]

(UNHCR, Beyond proof p. 77)

Het CGVS gaat er vanuit dat wanneer verzoeker de bende van ['V.']. vreest en hierdoor verhuisde dat hij nooit meer zou kunnen terugkeren naar San Antonio de Prado. Het CGVS houdt zijn eigen visie voor als de enige mogelijk juiste handelswijze die een persoon zou doen in het geval van verzoeker.

Het CGVS stelt verder dat de verzoeker geen bewijs voorlegt van het feit dat hij werd gearresteerd voor verboden wapenbezit en belastende verklaringen heeft afgelegd tegen ['V.']. De verzoeker heeft alle bewijzen die hij had voorgelegd en geeft een plausibele uitleg waarom hij niet aan bijkomende stukken kan geraken nl. de verschillende formaliteiten en de Covid-19 pandemie. De brief van het Colombiaans gerecht van 26.12.2011 is een valabel begin van bewijs van de problemen van de verzoeker.

De bestreden beslissing wordt met betrekking tot de problemen met betrekking tot [S.] steeds subjectiever. Het CGVS beroept zich op meer en meer speculatieve argumenten en verwacht onredelijke bewijzen van verzoeker.

Het CGVS acht het ongeloofwaardig dat de bende Sebastian een bedrag van één miljoen pesos op het hoofd van verzoeker zou plaatsen, terwijl zij hem zelf zouden kunnen vinden in La Estrella op 2 kilometer van San Antonio, wat een tiental minuten met de motor is.

De verzoeker herhaalt nogmaals dat hij niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor de daden van derden en onmogelijk enig nuttig bewijs kan leveren over hun beweegredenen. Het CGVS stelt opnieuw haar eigen speculatieve versie van de feiten voorop en duld op dit punt geen afwijkingen. Het CGVS gaat er voorbij dat de leden van de bende Sebastian niet op hoogte waren van de exacte locatie van de verzoeker. Het kan voor hen onmogelijk duidelijk zijn of hij 2 of 200 km van hen verwijderd is.

Het CGVS acht het verder ongeloofwaardig dat ['V.']. de leider van de bende gearresteerd zou zijn omwille van de verklaringen van de verzoeker omdat hij gearresteerd werd op 14.03.2012 ofwel 8 à 9 maanden na de aanhouding van de verzoeker voor wapenbezit en drie en een halve maand na de klacht van de moeder van de verzoeker van 2.12.2011.

Het CGVS toont niet aan dat de politie ['V.']. sneller zou hebben gearresteerd indien de verzoeker 'betere' informatie had kunnen meedelen. Het argument is puur subjectief gelet op het feit dat het CGVS zelf stelt dat de politie "wellicht" sneller zou hebben gehandeld. De politie en het parket hebben tijd nodig om te handelen en een arrestatie van een machtige bendeleider voor te bereiden. Het is ook mogelijk dat de politie en het parket de politie die de verzoeker en zijn moeder hebben verschaft geverifieerd moest worden. Het CGVS slaagt er niet in om de geloofwaardigheid van de verzoeker in het gedrang te brengen.

Hoewel de klacht van de moeder van de verzoeker [R. V.] of ['V.']. niet bij naam noemt, blijkt uit de vertaling dat er wel indirecte aanwijzingen zijn en de bewoordingen van de klacht consistent zijn met de verklaringen van de verzoeker. Er is sprake over de "de bende van SAN ANTONIO en die actief zijn in de wijk SAN ANTONIO DE PRADO." Gelet op het feit dat er slecht één bende en bepaald territorium controleert, kan hieruit al afgeleid worden dat het gaat om de bende Sebastian. De moeder van verzoeker sprak over het hoofd van de bende en het feit dat haar zoon een relatie had met diens ex-vriendin. Het kan niet uitgesloten worden dat de politie en parket al op de hoogte waren van wie 'Visaje' was, maar dat zij er niet in slaagde om enig strafbaar feit in zijn hoofde te bewijzen. Het is ook plausibel dat er een reeks klachten nodig waren om tot vervolging over te gaan en de combinatie van de getuigenissen van de verzoeker en de klacht van zijn moeder ['V.']. de das hebben omgedaan.

Uit de vertaling van de klacht, die deel uitmaakt van het administratief dossier, blijkt het volgende: [...]

Verzoeker legt een artikel voor van El Mundo, "Cayó el presunto jefe de 70 sicarios (vrije vertaling: Vermeende leider van 70 huurmoordenaars opgepakt)" d.d. 15.03.2012 dat gaat over de arrestatie van ['V.']. (zie stuk 11). Uit de vrije vertaling blijkt het volgende:

[...]

Het artikel beschrijft verder de details van de operatie en de misdrijven waaraan ['V.']. wordt gelinkt. Het betreft onder andere drugshandel en maar liefst 18 moorden.

Uit de voorgelegde artikel blijkt dat ['V.']. aan de hoofd staat van een bende van 70 sicarios.

Het kan de moeder van verzoeker niet verweten worden dat zij niet gedurfd heeft om een persoon met een dergelijke macht bij naam te nemen. Uit artikels blijkt bovendien dat de politie op de hoogte was van wie de leider van "de bende van SAN ANTONIO" was.

Verzoeker legt nog een persbericht van de gemeente Itagüi, Gemeente Itagüi "Capturado presunto cabecilla de la banda de San Francisco : alias [R. V.] (vrije vertaling : Vermeende leider van de San Francisco bende opgepakt: alias [R. V.] d.d. 12.11.2016 (zie stuk 12). Uit het bericht blijkt dat 'Visaje'

opnieuw in contact is gekomen met het gerecht en wordt ook inzicht gegeven met betrekking tot de omvang van de activiteiten van de bende Sebastian

[...]

De verzoeker legt voldoende objectieve elementen voor om zijn problemen met '[V.]' en de bende [S.] te staven.

Met louter subjectieve elementen slaagt het CGVS er niet in om verzoekers geloofwaardigheid op de helling te zetten.

Het CGVS schendt de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm."

In het vierde onderdeel van haar middel gaat de verzoekende partij verder in op de problemen met Urabeños. De verzoekende partij betoogt: "Er dient vooreerst gewezen te worden op het feit dat de verzoeker geheugenproblemen heeft die met een uitvoerig medisch verslag van vzw Constats werden gestaafd (zie supra 7.1.4.).

Deze problemen verklaren waarom hij met betrekking tot bepaalde zaken tegenstrijdige verklaringen aflegde.

De verzoeker zette hiervoor uitvoerig uiteen waarom het CGVS er niet in slaagt om de geloofwaardig van de brief van de procureur van San Pedro te betwisten (zie supra 7.1.4.). Uit de brief blijkt dat het leven van verzoeker in gevaar is omwille van zijn belastende verklaringen met betrekking tot de Urabenos.

Het CGVS tracht de problemen met de Urabenos ook met subjectieve argumenten te weerleggen. Zo stelt het CGVS dat het niet aannemelijk is dat Daniel, werd gearresteerd maar dat er voor de verzoeker een procedure getuigenbescherming werd opgestart. Het CGVS stelt dat zij in dezelfde situatie zitten en bijgevolg hetzelfde lot zouden moeten ondergaan.

Het CGVS gaat voorbij aan de verklaring van de procureur van San Pedro, [...] van 24.07.2015 waarin uitdrukkelijk werd gesteld dat de persoon die zich in het appartement bevond achteraf in vrijheid werd gesteld. Het feit dat de verzoeker [D.] na het incident niet meer terug heeft gezien betekend niet dat zijn verklaringen niet geloofwaardig zouden zijn. Het zou bovendien niet onveilig zijn om zowel de verzoeker als [D.] samen in getuigenbescherming te plaatsen.

Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat het document van de burgemeester van San Pedro de los Milagros van 09.07.2015 ook een gesolliciteerd stuk is en dat er bovendien niet in wordt vermeld welke informatie door de verzoeker met betrekking tot de criminele bendes werd meegedeeld.

Het CGVS houdt wederom geen rekening met de algemene context in de Colombia waar de macht van de paramilitaire groepering zeer sterk is. Er kan niet redelijkerwijze verwacht worden dat de burgemeester de uiterst gevoelige informatie op papier zou zetten en hopen zijn brief het daglicht niet zal zien. Het dossier van de verzoeker, inbegrip de zeer gevoelige informatie wordt zoals de burgemeester zelf stelt, met alle voorzichtigheid behandeld:

[...]

Daarnaast is er ook het principe van het geheim van het onderzoek. De burgemeester kan de informatie die de verzoeker hem gaf hierdoor niet op papier zetten.

De argumenten van het CGVS kunnen niet overtuigen gelet op het feit dat zij abstractie maken van bovenvermelde zaken.

Het CGVS stelt ook hier dat het rapport van de vzw Constats niet objectief zou zijn en enkel gebaseerd zou zijn op de verklaringen van de verzoeker. De verzoeker verwijst naar het punt 7.1.4. waar uitvoerig wordt uiteengezet dat het CGVS niet met een loutere bewering de expertise van een gespecialiseerde arts kan betwisten, zonder een eigen medisch onderzoek te bevelen. Uit het attest van vzw Constats blijkt duidelijk dat de verzoeker kampt met geheugenproblemen omwille van zijn psychologische toestand en dat zijn littekens compatibel zijn met zijn relaas.

De verzoeker heeft ook verschillende foto's voorgelegd van de door hem opgelopen verwondingen.

Alle de bovenstaande elementen vormen minstens een begin van bewijs van verzoekers problemen met de Urabenos.

Uit het dossier blijkt duidelijk dat de verwerende partij de minnelijke schikking gesloten voor het EHRM niet naar behoren toepast. Er wordt enkel gezocht naar elementen om de vrees van verzoeker te ontkrachten en de geloofwaardigheid van zijn documenten in vraag te stellen.

Het CGVS voert inderdaad een "rigoreus onderzoek", maar enkel à charge, waaruit enkel kan en zal blijken dat de verzoeker niet geloofwaardig is. Het CGVS stelt zich op als een slechte verliezer.

Er wordt niet het minste stilgestaan bij het feit dat aan de behandeling van het vorig verzoek om internationale bescherming van de verzoeker een schijn van schending van de artikelen 3 en 13 E.V.R.M. kleeft.

Het CGVS schendt het redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht."

In een vijfde onderdeel van haar middel gaat de verzoekende partij in op haar lang verblijf in Bogota en betwist ze dat dit afbreuk zou doen aan haar vrees voor vervolging: *“Uit het dossier blijkt weldegelijk dat er een aanleiding is voor de komst van de verzoeker naar België. Hij had ook in Bogota een vrees voor de bendes [S.] en [U.]. Hij was in constante staat van paraatheid. Verzoeker verklaarde bovendien dat hij omwille van zijn accent, dat duidelijk "van een Pasia uit Noord-COL" is, herkend zou kunnen worden: [...]*

(CGVSIllp. 7)

Daarnaast kan het verzoeker onmogelijk verweten worden dat hij ging werken. Hij had immers geld nodig om te kunnen overleven. Van de familie van zijn vriend kon niet verwacht worden dat zij hem kosteloos zouden blijven onderhouden.

Daarnaast legt de verwerende partij een onredelijke bewijslast op de schouders van verzoeker door een negatief bewijs te vragen. De verzoeker kan niet verantwoordelijk worden gesteld voor de daden van derden noch kan hij hun motieven achterhalen. De verzoeker kan niet uitleggen waarom er zich geen noemenswaardige problemen hebben voorgedaan in Bogota maar hij kan tegelijk niet garanderen dat er niets zou gebeuren bij een terugkeer.

Het CGVS baseert haar stelling op speculaties wat uiteraard niet aanvaard kan worden.

Het CGVS begaat een redeneerfout waar de UNHCR in het rapport Beyond Proof voor heeft gewaarschuwd:[...]

(UNHCR, Beyond proof p. 77)

Het feit dat de verzoeker pas de mogelijkheid had om Colombia te verlaten nadat hij een visum voor Spanje kon bekomen doet geenszins afbreuk aan zijn vrees voor vervolging. De verzoeker had simpelweg geen andere mogelijkheid om Colombia te verlaten. Toen zijn moeder het land ontvluchtte werd zijn visum geweigerd. Verzoeker had al veel langer de intentie om Colombia te verlaten.

Uit objectieve landeninformatie blijkt dat paramilitaire organisaties zoals de Urabeños bijzonder machtig zijn in Colombia en armslag hebben over het hele grondgebied. Hun slachtoffers zijn nergens veilig in Colombia.

De richtlijnen van het UNHCR over Colombia van 2015 luiden op dit punt als volgt:

[...]

(pp. 52-53).

Voetnoot 376 is van bijzonder belang want het vermeldt precies de Urabeños:

[...]

Bogota vormt dus voor verzoeker geen redelijk hervestigingssalternatief aangezien het risico bestaat dat de Urabehos, of zelfs de bende Sebastian hem er terugvinden en opnieuw vervolgen.

Bovendien vormt de staat van hypervigilantie waarin verzoeker in België aankwam, geattesteerd door Dokter [D.], een bewijs dat verzoeker zich extreem onveilig voelde in Bogota. Het attest van vzw Constats stelt hierover het volgende:

[...]

Dit heeft als gevolg dat Bogota niet als een redelijk hervestigingssalternatief beschouwd kan worden. Het UNHCR stelt immers in zijn Guidelines on International Protection No. 4: "Internal Flight or Relocation Alternative" Within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees van 23.7.2003 :

"Past persecution

26. Psychological trauma arising out of past persecution may be relevant in determining whether it is reasonable to expect the claimant to relocate in the proposed area. The provision of psychological assessments attesting to the likelihood of further psychological trauma upon return would militate against finding that relocation to the area is a reasonable alternative. In some jurisdictions, the very fact that the individual suffered persecution in the past is sufficient in itself to obviate any need to address the internal relocation issue".

Bogota als een binnenlands hervestigingssalternatief beschouwen zou des te onredelijker zijn daar verzoeker al meermaals, zonder succes, een hervestigingssalternatief binnen Colombia gezocht heeft.

Het feit dat verzoeker in Bogota niets noemenswaardig is overkomen doet geen afbreuk aan zijn vrees voor vervolging.

Het CGVS stelt zich onredelijk op en schendt de motiveringsplicht.”

In een volgend onderdeel gaat de verzoekende partij in op de redenen waarom zij niet onmiddellijk bij aankomst in België een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft. De verzoekende partij geeft aan dat: *“Waar de verwerende partij verwijst naar het arrest van uw Raad nr. 195 275 van 21.11.2017, dat kracht van gewijsde heeft, dient er vastgesteld te worden dat er met dit arrest geen rekening kan worden houden. Uit de procedure bij het EHRM en de hierboven geciteerde minnelijke schikking volgt dat er minstens een schijn is van de schending van de artikelen 3 en 13 EVRM. Bovendien hebben arrest van uw Raad geen precedentswaarde.*

Het is dus zeker niet uit te sluiten dat personen van dezelfde paramilitaire groep Urabeños hem in Spanje opnieuw zouden bedreigen of aanvallen. De aanwezigheid van de groep in Spanje is jammer genoeg een vaststaand feit (zie stuk 13, El Pais, 15.5.2014, "Los Urabenos", la bacrim colombiana que amplia sus tentáculos en Espana"- Vrije vertaling: "De Colombiaanse criminele bende Los Urabeños spreidt zijn tentakels uit in Spanje"). Het is omwille van deze reden dat de verzoeker zich in Spanje niet veilig voelde en ook geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Waar de verwerende partij stelt dat de verzoeker niet zes maar acht maanden heeft gewacht, dient er opgemerkt te worden dat de verwerende partij geen rekening houdt met de regels van de Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 604/2013).

Het artikel 12.4 lid 2 van de Verordening 604/2013 stelt het volgende:

"Wanneer de verzoeker houder is van één of meer verblijfstitels die meer dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die meer dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, en hij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming is ingediend, verantwoordelijk"

Uit het administratief dossier van DVZ, waar verwerende partij toegang tot heeft, blijkt dat het visum waarmee de verzoeker Spanje binnenkwam geldig was tot 17.03.2015. Bijgevolg diende hij tot minstens 18.09.2015 te wachten totdat de termijn van 6 maanden verstreken was, terwijl hij zich al op 09.02.2015 op het grondgebied van België bevond. Daarnaast moet eraan herinnerd worden dat in 2015 de zogenaamde "migratiecrisis" uitbrak waardoor alle landen van de EU geconfronteerd werden met een ongezien aantal verzoek om internationale bescherming. De wachtrijen waren hierdoor enorm. Het gevolg was dat mensen maanden in zogenaamde "pre-registratie" dienden te wachten, alvorens zij de mogelijkheid hadden om formeel een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Verzoekers reden voor het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming op 21.10.2015 kan weldegelijk aanvaard worden. De verwerende partij schendt de motiveringsplicht."

3.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Tot slot zet de verzoekende partij uiteen dat: *"Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat de verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Het CGVS verwijst naar het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas waardoor verzoeker niet in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op grond van de artikelen 48/4 § 2, a) en b) van de wet 15.12.1980. De situatie in Colombia zou bovendien niet beantwoorden aan de voorwaarden gesteld in het artikel 48/4 § 2, c) van de wet van 15.12.1980. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers asielrelaas en zijn documenten geloofwaardig zijn.*

In ondergeschikte orde, kan hem de subsidiaire bescherming worden toegekend op grond van de artikelen 48/4 § 2, a) of b) van de wet van 15.12.1980."

4. De aanvullende nota's

4.1. Op 11 oktober 2021 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar: COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021.

4.2. Op 19 oktober 2021 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in waarin zij de volgende documenten bijbrengt: haar brief van 10 september 2021 aan het EHRM, de email van 14 september 2021 van een medewerker van het "Service de l'exécution des arrêts de la cour européenne des droits de l'Homme", het actieplan van 14 oktober 2021 van de Belgische overheid in navolging van de minnelijke schikking, de email van 14 juli 2021 van de verzoekende partij aan de verwerende partij waarin ze een kopie van het administratief dossier opvraagt en vraagt of de verwerende partij contact opgenomen heeft met de Colombiaanse autoriteiten en de email van 16 juli 2021 als antwoord op verzoekers email. In haar aanvullende nota geeft de verzoekende partij ook aan dat: *"De verificatie van de authenticiteit van de Colombiaanse documenten van liet dossier, en van hun inhoudelijke bewijswaarde vormde de kern van de argumentatie van verzoeker voor het Hof. Die verificatie kwam*

echter niet ter sprake tijdens het onderhoud op het Commissariaat- generaal en komt ook niet ter sprake in de bestreden beslissing.

Op 14.10.2021 schreef het Commissariaat generaal aan het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat die verificatie ten minste deels plaatsvond, en dat verzoeker en zijn advocaat daar kennis van hebben kunnen nemen.

Dit roept vier opmerkingen op:

a. Een mail zou naar het parket van San Pedro de Milagros te Medellin gestuurd. Er bestaat geen parket dat in Colombia deze naam zou dragen. Het is dus zeer de vraag bij welke instantie het Commissariaat een verificatie gedaan heeft;

b. Het actieplan zegt niets over de inhoud van het antwoord dat het Commissariaat van de Colombiaanse autoriteiten ontvangen heeft;

c. Noch de vraag van het Commissariaat generaal, noch het antwoord daarop werden aan verzoeker en aan zijn advocaat meegedeeld. Noch voor, noch na de beslissing, toen de advocaat van verzoeker vroeg om een volledige kopie van het administratief te krijgen en uitdrukkelijk naar dit soort documenten vroeg (stuk 4);

d. Ter consultatie van het dossier op de griffie van uw Raad op 18.10.2021 bevonden de stukken zich ook niet in het dossier, zodat het Commissariaat uw Raad niet volledig geïnformeerd heeft”

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter

staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

7. Voorafgaande bemerkingen

Nadat het cassatieberoep tegen 's Raads arrest van 21 november 2017 met nummer 195 275 niet-toelaatbaar werd verklaard door de Raad van State bij beschikking van 1 februari 2018 met nummer 12 697 heeft de verzoekende partij beroep aangetekend bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Op 24 juni 2019 stelt het EHRM de volgende vragen:

"QUESTIONS AUX PARTIES

- *Eu égard aux documents et rapports fournis par le requérant à l'appui de sa demande d'asile, les autorités belges se sont-elles conformées aux obligations procédurales pesant sur elles, en vertu de l'article 3 de la Convention, dans l'évaluation de la situation du requérant tant en ce qui concerne l'appréciation de la crédibilité de son récit que de la répartition de la charge de la preuve (J.K. et autres*

c. Suède [GC], n° 59166/12, §§ 92-96, CEDH 2016 ; voir également a contrario, H.L.R. c. France, 29 avril 1997, §§ 37-44, Recueil des arrêts et décisions 1997-111) ?

- Compte tenu de ces éléments, le requérant a-t-il bénéficié devant le Conseil du contentieux des étrangers et devant le Conseil d'Etat d'un recours effectif au sens de l'article 13 de la Convention pour faire valoir ses griefs tirés de l'article 3 (les principes généraux sont énoncés notamment dans M.S.S. c. Belgique et Grèce [GC], n° 30696/09, § 298, CEDH 2011, Singh et autres c. Belgique, n°33210/11, § 52, 10 octobre 2013, Sharifi et autres c. Italie et Grèce, n° 16643/09, §§ 138-140, 21 octobre 2014, et M.A c. Suisse, n° 52589/13, §65, 18 novembre 2014) ?"

Het EHRM heeft zich niet ten gronde uitgesproken, daar de partijen in juli 2019 een minnelijke schikking hebben gesloten. Deze minnelijke schikking houdt in dat *"que le gouvernement belge est prêt à garantir à M. R.L. que le Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides réexaminera une éventuelle nouvelle demande d'asile qu'il introduirait en procédant à un examen rigoureux de l'ensemble des éléments de preuve produits par lui, tant en qu'ils ont trait à la situation générale en Colombie qu'au regard de sa situation individuelle, en vue de réparer l'apparence de défaut de recours effectif pour se plaindre du risque de violation de l'article 3 de la Convention en cas d'éloignement vers la Colombie."* (eigen onderlijning)

Het EHRM beslist dan in december 2019 dat: *"La Cour a reçu la déclaration de règlement amiable en vertu de laquelle le requérant acceptait de renoncer à toute autre prétention à l'encontre de la Belgique à propos des faits à l'origine de cette requête, le Gouvernement s'étant engagé à lui garantir que le Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides réexaminera une éventuelle nouvelle demande d'asile qu'il introduirait en procédant à un examen rigoureux de l'ensemble des éléments de preuve produits par lui, tant en qu'ils ont trait à la situation générale en Colombie qu'au regard de sa situation individuelle, en vue de réparer l'apparence de défaut de recours effectif pour se plaindre du risque de violation de l'article 3 de la Convention en cas d'éloignement vers la Colombie."* Hierna wordt de zaak van de rol geschrapd.

Aldus heeft de Belgische staat in de procedure voor het EHRM een minnelijke schikking getroffen waarbij ze zelf aangeeft dat het eerdere beroep bij de Raad in verzoekers concrete geval geen effectief rechtsmiddel uitmaakte in de zin van artikel 13 van het EVRM. Daarom werd voorgesteld dat de verzoeker een nieuw verzoek om internationale bescherming indient, dat wel met een rigoureuus onderzoek zal worden bejegend. Bijgevolg kan de Raad niet zonder meer terugvallen op het gezag van gewijsde van het eerdere arrest van de Raad (RvV 21 november 2017, nr. 195 275). Indien de Raad dit wel zou doen miskent ze de draagwijdte van de minnelijke schikking gesloten door de Belgische Staat.

De verzoekende partij heeft aldus een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend. Ze heeft nieuwe stukken toegevoegd aan haar verzoek alsook werd ze opnieuw gehoord door een protection officer. Deze aanvraag wordt ten gronde onderzocht door verwerende partij en resulteert in de huidige bestreden beslissing.

8. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

8.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."*

8.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat *"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt."*

In de mate dat uw arts in het medisch rapport van de vzw Constats aanvoert dat u zich tijdens uw consultaties met hem in een toestand van psychisch lijden bevond, dat u constant op uw hoede was, dat u zeer snel sprak, dat u dikwijls verstrooid was, dat u emotioneel werd wanneer u aan traumatiserende gebeurtenissen moest denken en dat u te kampen hebt met nachtmerries, moet worden aangestipt dat deze vaststellingen niet van die aard zijn dat ze u niet in staat zou stellen om deel te nemen aan onderhavige procedure. Zo werd er u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud meegedeeld dat u steeds om pauze mocht vragen en dat u het onmiddellijk diende te melden, mocht er een bepaalde

vraag onduidelijk zijn voor u (CGVS III, p.2). Tijdens het onderhoud zelf bleek bovendien dat u zeer capabel was om vlot te antwoorden op de vragen en dat u in staat was om coherente verklaringen af te leggen. Bovendien werden bepaalde vragen waar nodig herhaald of geherformuleerd.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift wijst op haar geheugenproblemen, dient ze erop gewezen te worden dat de arts van vzw Constats geenszins medisch heeft vastgesteld dat de verzoekende partij lijdt aan geheugenproblemen. De arts heeft enkel aangegeven dat de verzoekende partij dit aan hem heeft gezegd, zonder dat de arts dit nader onderzocht heeft. Op basis van voormeld attest blijkt niet dat bijkomende procedurele waarborgen dienden te worden toegekend. Evenmin blijkt dit uit het verzoekschrift.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat verzoeker kan voldoen aan zijn verplichtingen.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij vreest bij een terugkeer naar Colombia om vermoord te worden door de bende van Sebastian enerzijds en door de bende van U. anderzijds. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: een karaktergetuigenis van 28 juli 2011 over de verzoekende partij vanwege een vriendin en een antwoorddocument van 26 december 2011 van het Colombiaanse gerecht in verband met verzoekers vraag om het land te mogen verlaten. Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij ook rekening heeft gehouden met de documenten die de verzoekende partij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming ingediend heeft, namelijk: haar paspoort, uitgereikt op 8 januari 2015 met een geldigheidsduur van tien jaar; een kopie van verzoekers identiteitskaart, uitgereikt te Medellin op 2 maart 2006, een certificaat van nationaliteit, uitgereikt te Bogota op 7 januari 2015, twee nieuwsartikelen, één over de bende ‘S’ en één over de bende ‘U’, ter illustratie van de onveilige situatie voor u in Colombia; een brief van 9 juli 2015 van de burgemeester van San Pedro de los Milagros aan verzoekers Colombiaanse advocaat met betrekking tot verzoekers getuigenis over drugshandel; een brief van 24 juli 2015 van de procureur van San Pedro de los Milagros aan verzoekers Colombiaanse advocaat, betreffende verzoekers medewerking aan het parket als getuige; een certificaat van het parket van Medellin van 31 juli 2015 waarin verklaard wordt dat desbetreffende rechtbank belast is met het onderzoek naar de dreigementen waarvan verzoeker het slachtoffer werd; enkele foto’s van verwondingen die verzoeker heeft opgelopen, een begeleidend schrijven van haar advocaat, meester R, van 13 oktober 2015, een brief van 12 februari 2016 van de kliniek voor urologie aan dokter D. van de vzw Constats en een medisch verslag van de vzw Constats van 20 juni 2016.

Met betrekking tot de voorgehouden problemen van verzoeker in Colombia, meer bepaald toen hij woonde in de wijk El Milagros de San Pedro de los Milgaros, wijst de Raad op wat volgt.

Op 29 oktober 2021 maakt de verwerende partij een nieuw stuk aan de Raad over namelijk, “update van de COI Case Col2021-002” van 29 oktober 2021. Uit dit stuk blijkt dat de verwerende partij onderzocht heeft of de persoon die de brief van 24 juli 2015 opgesteld heeft effectief als procureur tewerkgesteld was. Het antwoord hierop is bevestigend. Ook ter terechtzitting wordt de authenticiteit van de brief niet meer betwist.

In de brief van 24 juli 2015 wordt aangegeven dat de verzoekende partij als getuige heeft samengewerkt met de gerechtelijke instanties, dat een drugsbende drugs verstopt heeft in de woning die hij betrok in de wijk El Milagros de San Pedro de los Milgaros, dat een bewoner van het pand aangehouden werd, maar opnieuw in vrijheid en buiten verdenking werd gesteld. Ook is er in de brief sprake van dat er een identificatie heeft plaatsgevonden via foto’s uit de databank in aanwezigheid van gemeentepersoneel uit deze gemeente, dat er een aanvraag tot getuigenbescherming ingediend werd en dat de gemeente

gedurende vier maanden de kosten van onderhoud en onderdak in een ander dorp op zich genomen heeft.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij de brief van 24 juli 2015 opgesteld door de procureur tweemaal heeft laten vertalen. Deze twee vertalingen stemmen op een aantal cruciale punten niet met mekaar overeen, namelijk over de aard van de bende en over de reden waarom er geen getuigenbescherming toegekend werd. In de ene vertaling is er sprake van “*micro-handel-ondernemers*”, terwijl in de andere vertaling sprake is van een “*groep kleinschalige drugshandelaars*.” Daarenboven is er sprake in de beëdigde vertaling die door de verzoekende partij bijgebracht wordt van “*leden van een drugsbende*.” Voorts stelt de ene vertaling dat de verzoekende partij geen getuigenbescherming gekregen heeft omdat “*het verzoekschrift onontvankelijk verklaard werd wegens het ontbreken van een motief*”, terwijl de andere vertaling stelt dat het beschermingsverzoek niet werd ingewilligd zonder opgave van redenen. In de beëdigde vertaling die door de verzoekende partij aan het verzoekschrift wordt gevoegd valt te lezen dat: “*Deze dienst liet aan de verantwoordelijke weten dat er niet was ingegaan op het verzoek tot bescherming zonder daarbij de reden daarvoor te vermelden. Voornoemd dienst stelde dat de informatie vertrouwelijk was.*” Verder stelt de ene vertaling dat “*Het resultaat van het onderzoek was overhandigd door het personeel van de Dienst Grechtelijke Recherche te San Pedro aan de Cel voor bestrijding van de criminele benden te Medellín. Het resultaat daarvan is mij onbekend. De ondergetekende/gemachtigde heeft een verzoekschrift tot bescherming van de jongere [...]*”, terwijl de andere vertaling aangeeft dat “*Deze werden door personeel van de SIJN San Pedro op dat moment naar de ANTIBACRIM-eenheid van Medellín gezonden. De resultaten daarvan niet kennende, weet ik dat deze Afgevaardigde om bescherming van de jongeman heeft verzocht bij [...]*” In de beëdigde vertaling wordt daarentegen vermeld dat “*Deze foto’s werden voorgelegd door personeel van de SIJIN San Pedro aan de Unidad ANTIBACRIM (misdadbestrijdingseenheid) van Medellín zonder dat deze kennis hadden van de resultaten van voornoemde identificatie. Ik weet dat deze verantwoordelijke aan de voor de bescherming van slachtoffers en getuigen bevoegde dienst van het Nationaal parket van Colombia om bescherming van de jongeman heeft gevraagd.*” Doordat de Raad niet over een onderzoeksbevoegdheid beschikt, kan de Raad voorgaande vaststellingen niet nader onderzoeken. Een grondig onderzoek van deze elementen dringt zich op omdat verder in de brief van de procureur uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de verzoekende partij een getuige is die informatie verstrekt heeft en hierdoor zijn leven en persoonlijke integriteit in gevaar gebracht heeft omdat het ging over een criminele bende van wie algemeen bekend is dat ze personen afdreigen die informatie geven aan de autoriteiten over hun criminele activiteiten.

Voorts heeft de verwerende partij geen onderzoek gevoerd naar de aanwezige drugsbende(s) in San Pedro de los Milgaros. In de UNHCR Guidelines Colombia van september 2015 wordt verwezen naar een artikel van Insight Crime: “The BACRIM and Their Position in Colombia’s Underworld” van 2 mei 2014 waarin de structuur van deze bende wordt toegelicht. Deze bende heeft haar activiteiten aanzienlijk uitgebreid in Colombia door kleinschalige drugshandel, afpersing en huurmoorden aan plaatselijke bendes uit te besteden.

Deze stukken maken deel uit van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Ze moeten dan ook worden beoordeeld en gewogen in het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie (zie EHRM, M.A. t. Zwitserland, no. 52589/13, van 18 November, § 62).

Gelet op wat voorafgaat acht de Raad verder onderzoek van bovenstaande elementen nodig om op correcte wijze de aannemelijkheid van verzoekers vrees te kunnen beoordelen.

Gezien het ontbreken van verdere mogelijkheden tot onderzoek van de voorgelegde elementen, kan de Raad in deze stand van verzoekers beschermingsverzoek niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Een volledig en *ex nunc* -onderzoek van alle juridische en feitelijke gronden is niet mogelijk.

In acht genomen wat voorafgaat, mede in aanmerking genomen dat de Raad niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

10. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 juli 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

de voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS